

Üç Ayların Üçüncüsü ve Tüm Zamanların İncisi Ramazan

Dr. İbrahim ATEŞ
YOYAV Genel Başkanı

Müslümanlar için müstesna bir fırsat olan mübarek üç ayların ikisini geride bırakıp, üçüncüsüne erdik. Gönüllerimizde görkemli bir yeri olan bu maneviyat mevsiminin son dilimi ve en değerlisi olan Ramazan-ı şerife girdik. Alışageldiğimiz bereketini görmek, ikramını almak ve havasını teneffüs etmek bizlere bir kere daha nasip oldu.

Recep ayına girerken Efendimiz (s.a.v.)'in yaptığı duayı bizde yapmış ve: "Allah'ım! Recep ve Şaban'ı bize mübarek kıl ve bizi Ramazan'a kavuştur." diye dua ve niyazda bulunmuştuk. İnşallah duamız kabul olmuştur. Şükürler olsun Ramazan'a kavuştuk.

Her yerde ve herkeste tatlı bir telaş, huzurlu bir hareket ve diğer zamanlarda görülmeyen farklı bir bereket hissedilir oldu. Evler yeniden temizlenmeye, ihtiyaçlar bolca temin edilmeye, dostlar aranıp tebrik teatisinde bulunmaya başlandı. Mukabeleler okunur, teravihler kılınır, iftarlar verilir, eş-dost davet edilir, camilere daha çok gidilir, hayır-hasenat yapılır ve yoksullar gözetilir oldu. Herkes hareketlerine daha fazla dikkat eder, davranışlarına çeki-düzen verir, iyiliklere koşar ve kötülüklerden kaçır oldu. Öyle ki, ortalık bolluk, bereket, iyilik ve güzelliklerle doldu. Kimse kimseyi üzmez, kimse kimseye diş bilemez ve kimse kimseye kötülük dilemez oldu. İyiliklerde artış, kötülüklerde azalış oldu.

Bütün bunlar Ramazan'da oruç tutmanın, Kur'an okumanın, ibadete koşmanın ve nefse gem vurmanın sayesinde oldu.

Hani, Peygamberimiz (s.a.v.) bir hadîs-i şerifinde: "Ramazan gelince cennet kapıları açılır, cehennem kapıları kapanır ve şeytanlar zincire vurulur." buyurmuştu ya, işte mübarek Ramazan ayının gelişi ile birlikte bu hadîs-i şerifte belirtilen hususlar hâsıl ve Müslümanlar yıl boyu bekledikleri rahmet iklimine vasil oldu.

İslam dünyasının her yerinde Müslümanlar bir kere daha idrak etme bahtiyarlığına erdikleri bu ayda, oruç ibadetini ifa etmenin yanında, nefse gem vurma ve günahlardan geri durma eğitiminden geçmeye başladılar. Kalplerinin kandili olan Kur'an-ı Kerim'i çokça okuyarak gönül kandillerine yağ koymanın gayreti içinde oldular. Gönüllerindeki iman nurunun yansımaları olan iyi amellerini arttırmaya koyuldular.

Gönlü aydın olan bu insanlar, aydın gözlerle baktıklarından, bütün Müslümanları o gözle görüp, gönül ve göz karartan dedükularla göz ve gönüllerini kirletecek kötülüklerden kaçınmanın gayreti içinde oldular.

Ramazan'ın başlaması ile birlikte insanlık semasını kaplamış olan zulüm, haksızlık ve kötülük bulutları dağılıp rahmet, merhamet ve mağfiret yağmurları yağmaya başladı. Şiddet yerini şefkate, hiddet yerini hikmete, öfke yerini sakinete, düşmanlık yerini dostluğa, ma'siyet yerini ta'âta, isyan yerini ibadete terk etti.

Ramazan'ın estirdiği huzur, sevinç ve saadet havası, Allah'a iman eden ve İslam'ı yaşayan herkesi kuşatır oldu. Sahuru, orucu, iftarı, mukabelesi, teravihi, zekâtı, sadakası, hayrı, hasenatı ve benzeri birçok güzellikleri ile müstesna ve mutena bir maneviyat maratonu olan Ramazan ayı, Müslümanları Mevla'ya yaklaştıracak ve yekdiğeri ile kucaklaştıracak iyilik ve güzelliklerin doyusuna yaşandığı bir ibadet iklimi oldu.

Böylece evveli rahmet, ortası mağfiret ve sonu cehennemden kurtuluş olan Ramazan ayı, inanan insanlara bir kere daha kurtuluş kapısını aralamış oldu.

Ne mutlu bu kapıyı çalan, rahmet-i Rahman'a dalan ve Cennet-i alaya doğru yol alanlara.

Ne yazık ki Ramazan'ın kıymetini bilmeyen, iklimine girmeyen ve estirdiği havayı solumayanlara.

Ramazan'ı Karşılarken

Üç ayların başlamasıyla birlikte manâ, mahiyet ve muhtevasıyla feyiz ve faziletleri farklı olan bir zaman dilimine girmenin bilinç ve sevinciyle davranışlarını dizayn etmenin dirayet ve duyarlılığı ile Recep ve Şaban aylarını geride bırakıp, Ramazan'a yaklaşmanın haz ve huzuru içinde 8 Temmuz 2013 Pazartesi günü Ramazan'a sayılı saatler kala bir araya gelen YOYAV'lılar, bu mübarek ayı birlikte karşılayarak tebrik te'âtisinde bulundular ve yapılan hazırlıkları gözden geçirdiler. Şaban ayının son günü öğle namazının akabinde, ilk teravihe dokuz saat kala konferans salonunu dolduran konuklarına hitap eden YOYAV Genel Başkanı Dr. İbrahim Ateş, Ramazan-ı şerife bir kere daha kavuşmanın heyecan ve mutluluğu içinde sabır ve vakarla sohbetin başlamasını bekleyen misafirlerine selam, sevgi ve saygılarıyla iyi dileklerini ileterek yaptığı konuşmada şu cümlelere yer verdi:

“Yolun en doğrusunda yürüyen ve yılın en hayırlı diliminin eşliğine gelen kıymetli konuklar, Kur'ân ayı Ramazan için hazırlıklarını tamamlayıp O'nun manevî iklimine ermek üzere olan

değerli dostlar, kıymetini Kur'ân'dan alan Ramazan gibi Kur'ân'dan kıymet kazanmalarını dilediğim sevgili kardeşlerim, basınımızın değerli temsilcileri!

Üç ayların üçüncüsü ve on bir ayın incisi olan Ramazan-ı şerifin eşliğine geldiğimiz bölgesine önemli ve anlamlı bir anda bir durum değerlendirmesi yaparak hazırlıklarımızı gözden geçirmemize ve bilgilerimizi tazeleyerek eksiklerimizi gidermemize vesile olacak bu toplantıya teşrif ederek gördüğüm görkemli tabloyu teşkil eden seçkin heyetinizi sevgi ve saygıyla selamlıyor, toplantımıza gösterdiğiniz ilgi ve ihtimamdan dolayı takdir ve teşekkürlerimizi arz ederek hoş geldiniz diyorum.

İdrâk etmek üzere olduğumuz Ramazan-ı şerifi, Resûlullah (s.a.v.)'in talimat ve tavsiyelerine uygun bir şekilde değerlendirerek feyiz ve faziletlerinden faydalanmamız temennisiyle sözlerime başlarken, Cennet kapılarının açıldığı, Cehennem kapılarının kapatıldığı ve şeytanların zincire vurulduğu bu mübarek ayda Cennete girdirecek, Cehennemden koruyacak ve Hakk'ın

rızasına erdirecek duyarlı davranışlarda bulunan basîretli Müslümanlardan olmamızı diliyorum.

Hatırlayacağınız üzere üç aylara girerken düzenlediğimiz bir sohbet, sevgili Peygamberimiz (s.a.v.)'in bu aylara girerken yaptığı: “Allah’ım! Recep ve Şaban’ı bize mübarek kıl ve bizi Ramazan’a kavuştur.” mealindeki duasıyla söze başlayarak yüce Rabbimizden bizleri Ramazan-ı şerîfe erdirmesi niyazında bulunmuştuk. İnşallah nasip olursa birkaç saat sonra bu akşam Ramazan-ı şerîfe kavuşarak ilk teravihi kılacağız. Bugün ilk teravihte camileri dolduracak Müslümanlar, yarın ilk sahurda Yaradan’a yalvarıp yakaracaklar ve ilk iftarda da dualarının kabul olunması niyazında bulunacaklardır. Bu huzur ve yakarıyla iftar sevinçleri Ramazan boyu devam edecek ve Ramazan’ın son akşamında oruç tutan Müslümanlar, Mevla-yı Mûte’âl Hazretlerinin ihsan edeceği mükâfata mazhar olmanın sevinç ve saadeti içinde bayram havasını teneffüs etmeye başlayacaklardır.

Bizlere bu mübarek aya ermeyi bir kere daha nasip ettiği için yüce Rabbimize sonsuz hamd-ü senalar ediyor, O’nu ibadet, tâ’at, hayır, hasenât ve benzeri iyiliklerle değerlendirmede tevfiğini refik etmesini niyaz ediyorum. “İman ederek ve sevabını yalnız Allah Teâlâ’dan bekleyerek Ramazan orucunu tutan kişinin geçmiş günahları bağışlanır.” mealindeki müjdesiyle Müminleri motive eden sevgili Peygamberimiz (s.a.v.)’e sayısız salât ve selamlarımızı arz ederek idrak edeceğimiz Ramazan-ı şerîfi, irşadı istikâmetinde ibadet, istiğfar, iyilik ve güzelliklerle dolu dolu geçirip mağfîret-i Mennan’a mazhar olan mutlu Müslümanlardan olmamızı temenni ediyorum.

Kıymetli kardeşlerim!

Şaban ayının son gününde yani Ramazan’dan bir gün önce düzenlediğimiz bu bilgilendirme toplantısıyla bilgi dağarcığımıza yenilerini eklemenin yanında, önemli bir sünneti de ihya etmenin sevinç ve saadetiyle yaşamaktayız. Rabbimiz bizleri ömür boyu sünnet-i seniyyeye sarılan, sahip çıkan ve uyarınca güzel bir hayat yaşayan samîmî ve sadık Müslümanlardan eyesin.

Malumunuz olduğu üzere Ramazan orucu hicretin ikinci yılı içinde, kiblenin Kâbe’ye çevrilmesinden sonra, Bedir Savaşı’ndan bir ay ve birkaç gün önce Şaban ayında farz kılındı. Dolayısıyla bu yıl Müslümanlar inşallah 1433. Ramazan ayında oruç tutacaklardır.

Selmân-ı Fârisî (r.a.) Resûlullah (s.a.v.)’in şöyle buyurduğunu rivayet eder:

“Resûlullah (s.a.v.) Şaban ayının son günü bize bir hutbe okudu ve buyurdu ki: Ey insanlar! Büyük bir ayın gölgesi üzerinize düşmüş bulunuyor. Bu ay içinde bulunan Kadir gecesi bin aydan daha hayırlıdır. Allah Teâlâ, bu ayda oruç tutmayı farz, geceleri ibadet etmeyi de nâfile kılmıştır. Kim bu ayda hayırlı bir haslet (amel) ile Allah Teâlâ’ya yaklaşırsa, diğer aylarda bir farz eda etmiş gibi sevap kazanır. Yine bu ayda bir farzı yerine getiren diğer aylarda yetmiş farzı yerine getirmiş gibi sevap kazanır.

Bu ay sabır ayıdır. Sabrın karşılığı ise Cennettir. Bu ay yardımlaşma ayıdır. Bu ayda müminin rızkı artar. Kim bu ayda bir oruçluya iftar ettirirse bir köle azat etmiş gibi (çok) sevap kazanır ve günahları mağfîret edilir. Yine ona benim Kevser havuzumdan su içirir ve ondan sonra hiç susuzluk çekmez. Oruç tutan kişinin sevabından bir şey eksilmeden, kendisinin kazandığı sevap kadar da iftar ettiren kişiye sevap verilir.

Bu ay öyle bir aydır ki evveli rahmet, ortası mağfîret ve sonu Cehennemden âzad olmaktır. Bu ayda kölesinin (hizmetçisinin, işçisinin) işini hafifleten kişiyi Allah Teâlâ ateşten âzad eder.

Bu ayda şu dört haslete sıkıca sarılın; iki haslet ile Rabbimizin rızasını kazanır, diğer ikisine de her zaman ihtiyaç duyarsınız. Rabbimizin rızasını kazandıracak iki haslet şudur: Allah’tan başka ilah bulunmadığına şahadet getirmek ve Allah’tan günahların bağışlanmasını dilemek. Her zaman ihtiyaç duyduğunuz iki haslet ise Rabbimizden Cenneti istemek ve Cehennemden O’na sığınmaktır.”

Kıymetli kardeşlerim!

Biz, bu salonda sizlerle birlikte iki sünneti yaşadık ve yaşatma yolunda iki örnek adım attık. Bunlardan üç aylara, Resûlullah (s.a.v.)’in yaptığı bir duayı yaparak girmemiz, diğeri de Ramazanı karşılarken Resûlullah (s.a.v.)’in yaptığı bir toplantının benzerini yaparak O’nun izinde olmaya çalışmamız oldu. Allah bizleri Efendimiz (s.a.v.)’in nurlu yolundan ayırmasın.

Ramazan ayı; Allah’ın sonsuz rahmet, mağfîret ve affına erişmek için kaçırılmaz bir fırsattır.

Ramazan ayı; af ve bağışlanma ayıdır. Toplumsal bir uzlaşmaya, on bir ayın yanlışlarını gözden geçirip, onları bırakmaya doğru yol almaktır. Ramazan ayı, Cennet kapılarını aralamaktır.

Ramazan, ibadetlerin, sosyal yardımlaşma ve dayanışmanın yoğunlaştığı, nefislerin terbiye edildiği, fakir ve yoksulların gözetildiği, sevap ve

mükâfatın, af ve mağfiretin zirveye ulaştığı bir aydır.

Bu mübarek ay, teravih namazlarıyla, sahurdaki güzellikle-riyle, mukabelelerde okunan Kur'ân-ı Kerîm tilâvetleriyle, hatimleriyle, sahurdan evvel kalkıp kılınan teheccüd namazlarıyla, iftar anının heyecanı, Kadir gecesindeki manevî coşkusuyla, hayır ve hasenatıyla, fitre ve zekâtıyla, bayram sabahı neşesiyle yaşadığımız bir ömrün hasat vaktidir.

Ramazana kapımızda. Birkaç saat sonra inşallah O'nunla bir kere daha karşılaşacağız. O'nu nasıl, ne şekilde ve ne ile karşılayacağımızı düşündük mü? Ya da Ramazan bizi umduğu şekilde bulacak mı? Geçen yıl bizden nasıl ayrıldı, bu yıl nasıl bulacak? Bizimle karşılaşınca memnun mu olacak yoksa mahzun mu? O'nu ağırlamaya hazırlandık mı? Yaptığımız hazırlığı gözden geçirdik mi? Bunlar ve benzeri soruları kendi kendimize sorup durum ve davranışlarımıza münasip cevaplar bulmaya çalışmalı, varsa eksiklerimiz, daha fazla vakit geçirmeden derhal telafisi cihetine gitmeliyiz.

Yaklaşık iki hafta önce kutladığımız Berat Gecesi'nin bize verdiği mesajlardan biri de Ramazan'a çok az bir zamanın kaldığıdır. Berat bize hâl diliyle, Ramazan'a kısa bir süre kaldı. Bir aylık yoğun ibadet mevsimi seni bekliyor. Ramazan'a hazır mısın?" demişti. Berat'tan bu mesajı alan bizlere düşen davranış, maddeten ve manen kendimizi Ramazan'a hazır hâle getirmek ve önümüzdeki üç-beş saatlik zaman dilimini dikkatle değerlendirmenin gayreti içinde olmaktır.

Birkaç saat sonra İslam âleminin idrâk edeceği 1433. Ramazan-ı şerîfe "Hoş geldin" diyeceğiz. Böylece muhteşem bir manevî atmosferin içinde kendimizi bulacağız.

Ramazandan önceki son durak bu gündür. Bu günde hayatımızın geride kalan kısmının muhasebesini yapmalıyız. Geçen sene ibadet karnemiz nasıldı? Yüce Allah'ı razı edebildik mi? Kendi hâlimize baktığımızda "viedanen" rahat mıyız? Yoksa eksiklerimiz, gevşekliğimiz devam mı etti?

Bir an için "Tul-i Emel" (Sonsuz ve sınırsız aç gözlülük ve beklenti) hastalığından sıyrılıp dünyamızı sorgulayalım. Gideceğimiz yeri biz

**Ramazana ayı;
Allah'ın sonsuz rahmet,
mağfiret ve affına erişmek için
kaçırılmaz bir fırsattır.**

belirleseydik acaba Cennete mi Cehenneme mi karar verirdik? Nereyi hak ediyoruz? Nimeti, Allah'ın lütfunu, Cennetini hak ediyor muyuz?

Yoksa ateşi, azabı, huzurdan kovuluşu mu hak ediyoruz? Viedanınıza danışın. Adilce karar verin. İnanınız ki yüzde doksanımız Cenneti hak etmiyoruz. Öyle değil mi? Nice kalp kırdık, nice beddua aldık, nice dedikodu yaptık, nice gönül yıktık, nice günah işledik, nice haram yedik, nice güzelliği çiğnedik... Bu kadar kötü bir karnemiz varken sizce Cenneti hak ediyor muyuz?

"Bütün bir ömür dışarıdan gelecek tehlikeleri beklerken anladım ki, en büyük düşmanım içerdeymiş. Kapımda bekleyen nefsimden büyük düşmanım yokmuş." diyen Allah dostu doğruyu söylüyordu. Herkesi Cehennem ehli bellerken kendini Cennetin firdevsine layık gören kişiler acaba umduklarına mı varacaklar, yoksa hesaba katılmadık şeylerle mi karşılaşıp hesap verecekler.

Kuşların sesini dinliyor musunuz? Ağaclar, çiçekler ve otlarla kaplı yemyeşil bir alana girdiğinizde bir an için gözlerinizi kapatıp dinleyin. Muhteşem bir ses ahengini duyacaksınız. Kuşların, böceklerin sesini.

Güneşe bakın batarken. Nasıl pembemsi veya kıpkızıl bir renk aldığına bakın. Veya gözlerinizi yeşilin yüzlerce tonuna çevirin. Denizin içindeki milyonlarca balık türünü düşünün. Denizin derinliklerindeki manzarayı düşünün.

Şu yürüyen kız, ya şu yürüyen çocuk, yaşlı, genç, şu ağlayan, gülen, koştururan, düşünen, tedavi olan, uyuyan, yemek yiyen veya başka iş yapan 7 milyar insanın her birinin dünyasını düşünün. Hepsini idare eden sadece 'O', Yüce Rabbimiz.

O, her şeyin ayrıntısını biliyor. Bir anda trilyonlarca hâdiseyi idare ediyor. Ne kadar büyük bir güç. Kâinâtı düşünün, ne kadar güzel, ne kadar muhteşem. Bu denli ayrıntılı, bu denli düzenli, bu denli karmaşık. Bütün bunları idare eden sadece 'O'. Biz iki olayı idare edemezken, yaratılanı yaratan ve sonra insanı, cinleri, melekleri, gökleri, yerleri hatta toprağın altındaki böceğin rızkını bile idare eden sadece 'O'.

İnsanların ömrü eskiden çok uzun olurdu.

Nuh Aleyhisselamın 950 sene peygamberlik yaptığı âyet-i kerime ile sabittir. Şit Aleyhisselam 500 sene çadırda yaşamış, demişler ki: “Böyle rahatsız oluyorsunuz size bir ev yapalım.” Demiş ki: “Ömrümüzün yarısı geçti, şurada kaldı bir 500 senemiz, onu da burada geçiririz...”

Ona demişler ki: “Âhir zamanda insanların ortalama ömrü 60 sene olacak, buna rağmen köşkler, villalar, saraylar inşa edecekler...”

Mübarek zat buna çok hayret etmiş ve demiş ki: “Benim ömrüm 60 sene olsa, onu da bir secde geçirirdim...”

Diğer ümmetlerin ömürlerinin uzunluğu, bizim ömrümüzün de kısalığı sevgili peygamberimizi çok üzdü. Uzun yaşamaları ile daha çok ibadet etmiş olmaları ve sevapta bizi geçeceklerini düşünüyordu.

Rabbimiz, Habîbini üzmemek istemedi, bizlere öyle mübarek gün ve geceler ihsan buyurdu ki bir ömre bedel!..

Mesela, Kadir Gecesi bin aydan daha hayırlıdır. Bu Kur’ân-ı Kerîm’de açıkça beyan edilmiştir. Bin ay, 80 küsur seneye tekabül ediyor. Bir mümin 10 Kadir Gecesi ihya edebilse 800 seneden fazla ibadet etmiş olmanın sevabını kazanır. Bu kazanç, Ramazan ayında Müslümanlara sağlanan saadetlerin başında gelir.

Aklı başında olan Müslüman, kıymeti bu kadar büyük ve kazancı bu kadar bol ve bereketli olan bir geceyi içeren ve her anı harika bir zaman dilimi olup, hayatî ehemmiyet arz eden böylesine mübarek bir ayı boş geçiren basîretsizlerden olmamalıdır. Bu ay için Resûlullah (s.a.v.) ve ashabının hazırlıkları ile hâl ve hareketlerini örnek almalıdır. Yaradan’a yan bakanlardan değil, yalvarıp yakaranlardan olmalıdır. Çatışanlardan değil, çalışanlardan olmalıdır. Yan gelip yatanlardan değil, yürüyüp yol alanlardan olmalıdır. Yıkandan değil, yapanlardan olmalıdır. Kıranlardan değil, koruyanlardan olmalıdır. Sövenlerden değil, sevenlerden olmalıdır. Günahı ısrar edenlerden değil, tevbe ve istiğfar edenlerden olmalıdır.

Ramazan’da yapmak istediği iyilik ve güzellikleri gözden geçirirken, aklından geçmesi gereken iş ve uğraşlar arasında kendi kendine şu soruları sorup uygun cevaplar vermeye ve gereğini yapmaya çalışmalıdır:

- Ramazanda kaç kitap okuyacağım ve hangisine öncelik tanıyacağım?

- Kaç ayet ve kaç hadisi öğrenip, ezberleyeceğim?

- Kaç kişiyi Kur’ân okumayı öğrenmeye teşvik edeceğim?

- Kaç hatim okuyacağım ve kaç mukabeleye katılacağım?

- Kaç yaşhya kol-kanat gereceğim?

- Kaç garibi barındıracağım?

- Kaç işsize iş bulacağım?

- Kaç fakiri sevindireceğim?

- Kaç açı doyuracağım?

- Kaç yoksulun yüzünü güldüreceğim?

- Kaç dar gelirlinin elinden tutacağım?

- Kaç kuruş zekât ve sadaka vereceğim?

- Kaç oruçluya iftar ettireceğim?

- Kaç öğrenciye burs temin edeceğim?

- Kaç hastayı ziyaret edeceğim?

- Kaç yetimin başını okşayacağım?

- Kaç yardım kuruluşuna yardımda bulunacağım?

- Kaç iyiliği iş ve ilke edineceğim?

- Kaç kötülüğü terk edeceğim?

- Kaç küskünü barıştıracacağım?

- Kaç dargının arasını bulacağım?

Öte yandan günah deryasına dalanlardan değil, onlardan arınanlardan olmalıdır. Tevbeyi tehir edenlerden değil, ta’cil edenlerden olmalıdır. Kötülüklerden kaçınmayı ve günahlardan korunmayı ilke edinmelidir. Bağışlanmak için tevbe ve istiğfarı, rahmet ve mağfirete mazhar olmak için de istirhamı esas almalıdır.

Tabii aslolan günah işlememektir. Günah işleyince de derhal dönüş yapıp tevbe ve istiğfar etmektir. Hayatımızın her döneminde ve yaşadığımız her zaman içinde tevbe ve istiğfarı ihmal etmemeliyiz. Bilhassa Ramazan ayında daha dikkatli davranmalıyız. Ramazanın mahiyet, muhteva ve mesajlarıyla bağdaşmayan düşünce ve duygularla hâl ve hareketlerden kaçınmalıyız. Ramazanın feyiz ve fazileti ile onda ifa edilen oruç ibadetinin sahibine sağladığı saadeti dile getiren hadis-i şerifleri öğrenip icabının ifası ciheatine gitmeliyiz. Biz, sohbetimizin bu noktasında Ramazan ve oruçla ilgili bazı hadis-i şerifleri sizlerle paylaşarak davranışlarımızın dizaynında göz önünde bulundurmamızı tavsiye edeceğiz.

“(Ramazan) Büyük ve mübarek bir aydır.”

“(Ramazan) Müminin rızkının arttırıldığı bir aydır.”

“(Ramazan) İçinde bin aydan hayırlı bir gece bulunan bir aydır.”

“(Ramazan) Sabır ayıdır. Sabrın sevabı da Cennettir.”

“(Ramazan) Yardım-laşma ayıdır.”

“(Ramazan) Evveli rahmet, ortası mağfret ve sonu Cehennemden kurtuluş olan bir aydır.”

“(Ramazan gelince Cennet kapıları açılır, Cehennem kapıları kapanır ve şeytanlar zincire vurulur.”

“(Ramazan) Bereket ayıdır. Allah onda sizi kuşatır.”

“(Beş vakit namazlar, Cuma’ya kadar Cuma ve Ramazan’a kadar Ramazan, büyük günahlardan kaçınılması hâlinde aralarındaki günahlara keffarettirler.”

“(Eğer ümmetim Ramazan’da ne olduğunu bilselerdi yılın tamamının Ramazan olmasını temenni ederlerdi. Çünkü onda iyilikler toplu halde bulunmakta, tâ’atlar makbul ve dualar müstecab olmakta, günahlar da bağışlanmaktadır.”

“(Size bereket ayı Ramazan geldi. Allah onda sizi kuşatır, rahmetini indirir, hataları giderir, duaları kabul eder, ondaki yarışıma bakar ve sizinle meleklerine övünür. Allah’a iyiliğinizi gösterin. Şakî onda Allah’ın rahmetinden mahrum edilendir.”

“(Ramazan’ın ilk gecesi olunca, Allah onlara (oruç tutan Müslümanlara) bakar ve Allah kime bakarsa ona ebediyen azap etmez.”

“(Cennet Ramazan’ın girişi için yıldan yıla donatılır ve tezyin edilir.”

“(Allah Teâlâ Ramazan ayının her gecesinde bir münadîye ‘var mıdır isteyen ona istediğini vereyim, var mıdır tevbe eden tevbesini kabul edeyim, var mıdır bağış dileyen onu bağışlayayım’ diye üç defa nida etmesini söyler.”

“(Allah Teâlâ, Ramazan ayının her günü iftar anında, Cehennemi hak edenlerden bin bin (bir milyon) kişiyi âzad eder.”

“(Kadir Gecesi’nde Cibril, melekleri her

**“Eğer ümmetim
Ramazan’da
ne olduğunu bilselerdi
yılın tamamının Ramazan
olmasını temenni ederlerdi.”
Hz. Muhammed (s.a.v.)**

ayakta olan, oturan, namaz kılan ve zikredene selam vermelerine, onlarla musafaha etmelerine (el sıkışmaya) ve dualarına amin demelerine teşvik eder.”

“(Kim inanarak ve karşılığını Allah’tan umarak Ramazan orucunu

tutarsa, geçmiş günahları bağışlanır.”

“(Oruç sabrın yarısıdır.”

“(Sabır imanın yarısıdır.”

Bu iki hadisin birlikte değerlendirildiğinde orucun imanın dörtte biri olduğu anlaşılacaktır. Dolayısıyla Efendimiz (s.a.v.) bir hadis-i şerifinde: “Orucun dengi yoktur” buyurmuştur. Başka bir rivayette ise “Orucun benzeri yoktur” buyurmuştur.

“(Oruç kalkandır ve Cehennemden koruyan sağlam bir kaledir.”

Resûlullah (s.a.v.) bir gün Muaz bin Cebel (r.a.)’e: “Sana hayır kapılarını göstereyim mi?” buyurmuş, O da: “Evet yâ Resûlullah” demiş. Bunun üzerine Resûlullah (s.a.v.): “Oruç kalkandır, sadaka da suyun ateşi söndürdüğü gibi hatayı giderir.” buyurmuştur.

“(Oruçlunun iftarı anında geri çevrilmeyen bir duası vardır.”

“(Üç kişinin duası geri çevrilmez. İftarı anında oruçlunun, adaletli devlet başkanının ve mazlumun duası. Allah onu bulutların üzerine yüceltir, ona göklerin kapılarını açar ve ‘izzet ve celalime yemin ederim ki bir süre sonra da olsa mutlaka sana yardım edeceğim’ buyurur.”

“(Oruçlunun iki sevinci vardır. (Biri) İftarı anındaki sevinci, (diğeri de) Rabbine kavuştuğu andaki sevincidir.”

Yüce Rabbimizin her iki sevinci de hepimize ihsan buyurarak dünya ve ahiret saadetine erdirmesi dileğiyle sözlerimi noktalarken, eşiğine geldiğimiz Ramazan-ı şerîfi ağırlamaya özen gösterip, mealleri arz edilen hadîs-i şeriflerde belirtilen önemini idrâk ederek feyiz ve faziletinden fazlasıyla faydalanmayı nasip etmesini niyaz ediyor, hepimize hayırlı Ramazanlar temenni ediyorum.”

**“Kim inanarak ve karşılığını
Allah’tan umarak Ramazan
orucunu tutarsa, geçmiş
günahları bağışlanır.”
Hz. Muhammed (s.a.v.)**

Mehâfet-i Mevlâ ve Recâ-i Rahmet

İnsanoğlunun hayatı boyunca yaşadığı her anın ayrı bir anlam ve değeri vardır. Değersiz bir zaman dilimi yoktur. Değerli olan zaman, değersiz davranışlarla geçirilmemelidir. Kişinin kendine, ailesine, yakınlarına, milletine, memleketine faydası olacak fikrî ve fizikî faaliyetlerle değerlendirilmelidir. Dünya ve ahiret hayatının iyileşmesinde, Yaradan'a yaklaşmasında ve yaratıklarla kucaklaşmasında etken olacak iş, ibadet ve uğraşlarla doldurulmalıdır. İşe, ibadete ve dinlenmeye yeteri kadar vakit ayrılmalıdır ama boşa geçirmeye aslâ. Zira müslümanın hayatında vakit öldürmeye yer yoktur. Bir işi bitirince başkasına başlamalıdır. Kutsal kitabımız Kur'an-ı Kerim'in İnşirah Suresi'nin 7. ayetinde yer alan bu hususla ilgili İlahî buyruk şöyledir: "Boş kaldın mı hemen başka işe koyul."

Dünü döndürmenin, günü durdurmanın ve yarını bugüne getirmenin imkânsız olduğunu bilen basîretli insanlar, yaşadıkları her anı ilim, ibadet, iyilik ve faydalı bir işle geçirirler. Billhassa feyiz ve fazileti bol olan manevî mevsimlerle dinî değeri büyük olan gün ve geceleri, Yaradan'a yaklaştıracak duyarlı ve dirayetli davranışlarla değerlendirip ihya etmeye özen gösterirler.

Bu cümleden olarak üç aylarla kandil gecelerinin, bayramların ve Cuma günlerinin manevî

havasını doyusıya teneffüs etmenin gayreti içinde olurlar. Bu mübarek mevsimlerle gün ve gecelerin gelişine sevinir, gidişine üzülmür, benzerlerini bekler ve nasip olursa bir sene sonrakine ermeyi temenni ve niyaz ederler.

Halkımızın hasretle beklediği bu müstesnâ zaman dilimlerinin en uzununu ve en kapsamlısını olan üç ayların ilki olan Recep ayına 11 Mayıs 2013 Cumartesi günü mülâki oldular. 16 Mayıs 2013 Perşembe gününü Cuma'ya bağlayan gece de Regaib Kandilini idrâk etmenin bahtiyarlığına erdiler.

Bu mübarek geceyi ibadet, taat, tilavet-i Kur'an, zikir, şükür, tevbe ve istiğfarla ihya etmenin yanında, düzenlenen kutlama programları ile mevlid-i şerif meclislerine katılmanın gayreti içinde oldular. Bu vesile ile bir kere daha ellerini gönülleri ile birlikte Allah'a açarak ebediyete göçen yakınlarına rahmet ve mağfiret, hayatta olan büyüklerine sağlık ve saadet, kendilerine de bağış, bereket, hidayet ve muvaffakiyetle hüsn-ü hâtıme niyazında bulundular.

Üç aylar, mübarek gün ve geceler, Yüce Rabbimiz tarafından bizlere lütfedilen asla dönüş, manevî diriliş ve yükseliş fırsatlarıdır.

Üç ayların manevî iklimine girildiği müjdesi-

ni taşıyan Regaib Kandili de Cenâb-ı Hakk'a yürekten yöneliş ve yakarışın, günahlardan arınmanın, nefsimizin yanlıcı arzularından uzaklaşmanın imkânıdır.

Bu gecede Rabbimizle, yakınlarımızla ve çevremizle bağlarımızı yeniden gözden geçirir, bu vesileyle olgun dindarlığın iman, ibadet, ahlâk bütünlüğünü sağlamaktan geçtiğini bir kez daha hatırlarız; doğruluk ve dürüstlüğü, paylaşımın, hak ve hukuka riayetin, barış içinde yaşamının, kutsala saygının insanî erdemler bağlamında ulaşılabilecek en üstün değerler olduğunu hissederek ahlâkımızı bu erdemlerle donatma irademizi yenileriz.

Regaib, "çok değerli hediye, bağış, içten gelecek ve yoğun bir şekilde arzu edilen şey" anlamlarına gelir. Cenâb-ı Hakk'ın, ilahî ihşan ve manevî hediyelerinin diğer zamanlardan daha çok tecelli etmesi ve samimi kalple Allah'a yönelenlerin affedilme ümitleri dolayısıyla, müminler tarafından heyecanla beklendiği ve gönülden arzulandığı için Receb ayının ilk cuma gecesine "Regaib Kandili" denmiştir.

Bu gecede Allah Teâlâ, mümin kullarına ragîbetler, yani ihşanlar ve ikramlarda bulunur. Bu geceye hürmet edenler affedilir. Bu gece yapılan dua reddedilmez ve namaz, oruç, sadaka gibi ibadetlere kat kat sevap verilir.

Dr. İbrahim Ateş

Bu hususlarda aydınlatıcı açıklamalarda bulunarak dostlarıyla mensuplarını motive etmek maksadıyla 16 Mayıs 2013 Perşembe günü, kandil gecesini öncesi "Mahâfet-i Mevlâ ve Recâ-i Rahmet" konulu bir program tertipleyen YOYAV, konuklarına duygulu dakikalar yaşattı. Öğle namazının akabinde ve kandil gecesine sayılı saatler kala salonu dolduran davetlilere hitap eden Dr. İbrahim Ateş yaptığı konuşmada şunları söyledi:

"Üç aylara ermenin, Regaib Kandilinin eşğine gelmenin sevinç ve saadetini yaşayan kıymetli konuklarımız, dua ve dileklerine dostları ile yakınlarının yanında bizleri de dahil etmelerini dilediğimiz din kardeşlerim, bu gecenin feyiz ve faziletinden faydalanıp manevî mertebelerin merdivenlerini tırmanmalarını temenni ettiğim dava arkadaşlarım, basınımızın güzide temsilcileri!

Regaib Kandilinin arefesinde olmanın ve bir kere daha bu mübarek gecenin manevî atmosferine girmenin haz ve huzuru içinde düzenlediğimiz "Mahâfet-i Mevlâ ve Recâ-i Rahmet" konulu programımıza katılarak kandili birlikte karşılayıp hazırlıklarımızı gözden geçirmemize vesîle olan güzide heyetinizi gönülden ve samimî duygularımızla selamlıyor, toplantımıza teşrif ederek gördüğüm bu güzel tabloyu teşkil etmenizden dolayı takdir ve teşekkürlerimizi arz ederek hoş geldiniz diyorum.

Programa katılanlardan bir grup.

Üç ayların içerdiği kandillerin ilkinin idrak etmek üzere olduğumuz bu anlamlı anda, sevgili Peygamberimiz (s.a.v.)'in Recep ayına girerken yaptığı dua ile sözlerime başlayarak: "Allahümme bârik lenâ fi Recebe ve Şa'bân ve belliğnâ Ramadan" yani "Allah'ım! Recep ve Şaban'ı bize mübarek kıl ve bizi Ramazan'a ulaştır." diye niyaz ediyor, bir kere daha ağırlama bahtiyarlığına erdiğimiz muhterem misafirlerimizi memnun edecek duyarlı ve dirayetli davranışlarda bulunmamızı diliyorum.

İslam âlimlerinin, ayet ve hadislerden esinlenerek devamlı dile getirdikleri tavsiye niteliğinde olan önemli bir deyim vardır ki, çoğumuz onu duymuşuzdur. "Mümin havf ile reca arasındadır." Yani inanan insan devamlı korku ile ümit arasında olur. Allah'ın azabından korkar, rahmetinden ümitvar olur. Allah'ın azabından emin olmadığı gibi, rahmetinden de ümit kesmez. Öyle ki, bir tek kişi cehenneme atılacak denilse, o kişinin kendisi olabileceğinden endişe edeceği gibi, bir tek kişi cennete girecek denilse, o kişinin de kendisi olabileceğini ümit eder. Korkudan titrer ama Allah'ın rahmet ve mağfiretine mazhar olma dileğini de dilinden ve gönlünden eksik etmez. Kullukta kusur etmemenin gayreti içinde olur. Yaradan'a yar ve yakın olmaya çalışır.

Korku ve reca, Yaradan'a yaklaşma yolunda ilerleyen iman ehli insanları manevî makamlara doğru uçuran iki kanat ve ahiret yolculuğunda önlerine çıkan engelleri aşip amaca ulaşmalarında yararlandıkları manevî binittir.

Korku, gelecekte istenilmeyen bir şeyin olabileceği endişesiyle kalbin elem duyup yanmasından ibarettir. İnsanların Allah'tan en çok korkanı, kendini ve Rabbini en çok bilenidir. Bunun için sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) bir hadîs-i şerîfnde: "Ben, Allah'ı en iyi tanıyanınız ve O'ndan en çok korkanınızım." buyurmuştur. Allah Teâlâ da Fâtır Suresi'nin 28. ayetinde: "... Kulları içinde ancak âlimler, Allah'tan (gereğince) korkar..." buyurmuştur.

Âlimler, Allah'ı bilen ve O'na tazimde bulunarak saygı besleyenlerdir. Bir hadîs-i şerîfte: "Rütbelerin en yücesi ilim rütbesidir." denilir. Meali arzedilen ayet-i kerimede bahsi geçen ilim, imanla birleşen ilimdir. Çünkü iman, ahiret hayatını da garanti altına alır. İmansız ilim ise, insan-

İnsanların Allah'tan en çok korkanı, kendini ve Rabbini en çok bilenidir.

lara sadece geçici dünya faydaları sağlar.

Marifet (bilgi) kemalle erince korkuyu etkiler, o da kalbe yansır ve uzuvlarda belirir. Korkunun uzuvlarda belirmesi de günahlardan alıkoymasından ve ta'atlara yönlendirmesinden anlaşılır.

Korku, Allah'ın kullarını ilim ve amele devam etmeye sevkettiği kırbacıdır. Kul onunla Allah'a yaklaşma imkânını elde eder, ancak korkunun aşırı, orta ve eksik olmak üzere üç türü vardır. Bunların aşırı ve eksik olanı makbul olmayıp, orta olanı makul ve matlup olanıdır. Zira aşırı olanı ümitsizliğe götürür, eksik olanı da belirli bir süre sonra tesirini kaybeder.

Allah'tan korkanların durumları da değişiktir. Bazılarında, tevbe etmeden önce ölme korkusu ağır basar. Bazılarında, istikâmetten inhiraf etme (sapma) korkusu ağır basar. Bazılarında, sonlarının kötü olma korkusu ağır basar. Allah Teâlâ da dilediğini vesilesiz yüceltir, dilediğini de vesilesiz alçaltır. Neyi, niçin yaptığından sual olunmaz.

Korkanlardan bazıları da, sekerât-ı mevt ve şiddetinden veya münker ve nekirin azabından ya da kabir azabından korkarlar. Bazıları da Allah'ın huzurunda duruşun heybetinden korkarlar. Bu arada hesapta tartışmaya tabi tutulmaktan, sırat üzerinden geçişten, cehennem ve şiddetlerinden, cennetten mahrum olmaktan ve Allah Teâlâ'yı görememekten korkanlar da vardır. Bu korkuların hepsi müminin korunmasına vesile olan hallerdir ama en yüce mertebede olanı Allah Teâlâ'yı görememekten korkma halidir ki o ariflerin korkusudur. Diğerleri ise zâhid ve âbidlerin korkusudur.

Müslüman, hayatı boyunca Allah'ın azap ve gazabına uğratacak davranışlardan kaçınmalı, hiçbir zaman kendisinden ve geleceğinden emin olmayıp kulluk görevlerini eksiksiz ifâ etmenin gayreti içinde olmalıdır. Düşünce, duygu ve davranışlarında korku ve umudu esas almalı ve itidali ilke edinmelidir. Ne aşırı korkuya kapılıp Allah'ın rahmetinden ümit kesmeli, ne de aşırı umuda kapılıp pervasızca günah işlemelidir. İyilikleri ilke, vecibeleri ifâ ve kötülüklerden kaçınıp, Allah'ın azap ve gazabına uğramaktan korkar, rahmet ve mağfireti ile cennet ve Cemalini umar olmalıdır.

Unutulmamalıdır ki, Allah'tan korkma ve

rahmetini umma halleri, inanan insanları Yaradan'a yaklaştırıp Cennet-i alaya girdiren ve rıza-ı ilahiye erdiren manevî meziyetlerin önde gelenlerindedir. Bu gerçeği dikkatimize getiren bazı ayet-i kerimelerle hadîs-i şeriflerin meallerini buyurun birlikte okuyalım:

“Rabbinin makamından korkan ve nefsinin kötü arzularından uzaklaştran için ise şüphesiz cennet yegâne barmaktır.” (Nâzi'ât, 40-41)

“Rabbinin makamından korkan kimselere iki cennet vardır.” (Rahman, 46)

Ayet-i kerimede geçen “Rabbinin makamından” maksat, âlemlerin Rabbi olan Allah Teâlâ'nın kıyamı ve her şey üzerindeki hakimiyeti ve insanların bütün hallerine gözcü ve muhafız oluşu demektir. Yahut insanların kıyamet günü hesap için Hak Teâlâ'nın huzuruna duruşu demektir ya da makam kelimesi kinaye yoluyla “Rabbinden korkan” manasında da yorumlanabilir. Korkudan kasıt yalnız yürek çarpması değil, küfür ve nankörlükten sakınıp iman ve şükür ile itaat için saygı ve hürmet göstermek demektir. Kısacası rububiyet sıfatını taşıyan zül'celal-i ve'l-ikram sahibi Rabbinin celalinden korkan yahut kıyamet günü O'nun celali karşısına dikileceği makamını sayıp da korkan kimseler için de iki cennet vardır ki, biri cismani, biri ruhani cennet yahut biri adn, biri naîm cenneti veya biri daru'l-islam, biri daru's-selâm gibi manalara gelebilirler. Zikredilen iki cennet için daha başka anlamlar da söylenmiş ise de kıyamet halleri görülmeden bunların tafsilatı bilinemeyeceğinden daha fazla izaha girmek doğru olmasa gerekir.

“İman edip salih ameller işleyenlere gelince, halkın en hayırlısı da onlardır. Onların Rabbele-ri katındaki mükâfatları, zemininden ırmaklar akan, içinde devamlı olarak kalacakları adn cennetleridir. Allah kendilerinden hoşnut olmuş, onlar da Allah'tan hoşnut olmuşlardır. Bu söylenenler, hep Rablerinden korkan (O'na saygı gösteren) içindir.” (Beyyine, 7-8)

Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) de mehâfetul-lahın (Allah korkusunun) mümine sağlayacağı saadeti dile getirdiği hadîs-i şeriflerinden birinde: “Allah korkusu hikmetin başıdır” buyurmuştur.

Milli şairimiz merhum Mehmet Akif ise Al-

lah korkusunu, müslümanın manen mükemmel olmasında ve ahlaken yücelmesindeki yerini dile getirdiği şiirlerinden birinde:

“*Ne irfandır veren yükseklik ahlaka, ne vicdandır. Fazilet hissi insanlarda Allah korkusundandır*” demiştir.

Bir diğesinde de:

“*Yüreklere çekilmiş farzedilsin havfi Yezdan'ın Ne irfanın kalır tesiri katiyen ne vicdanın*” demiştir.

Umutsuzluğa duçar olmayıp rahmet-i Rahman ve ilahi ihсандan sürekli ümitvar olmanın zaruret ve ehemmiyetini ifade eden ayet-i kerimelerle hadîs-i şeriflerden bir kısmının meallerini birlikte okuyup davranışlarımızı o doğrultuda dizayn etmenin lüzumuna dikkatinizi çekmek istiyorum. Umutsuzluğa düşmeyip Allah'ın lütuf ve ihşanı ile rahmet ve mağfiretinden ümitvar olmayı emreden yüce Rabbimiz Zümer Suresi'nin 53. ayetinde şöyle buyurmaktadır:

“De ki: Ey kendi nefisleri aleyhine haddi aşan kullarım! Allah'ın rahmetinden ümit

kesmeyin! Çünkü Allah bütün günahları bağışlar. Şüphesiz ki O, çok bağışlayan, çok esirgeyendir.”

Bu ayetin, Kur'ân-ı Kerim'de en ümitli ayet olduğu söylenir. Bununla beraber dikkat edilmesi gerekir ki, bu ümit, günaha teşvik için değil, en günahkâr kimseleri bile bir an önce tevbe edip Allah'a yönelmeye teşvik için olduğu, hemen peşinden gelen iki ayetten açıkça anlaşılmaktadır. Bunun iniş sebebi hakkında birkaç rivayet vardır. Atâ b. Yesar'dan olan rivayete göre Hz. Hamza'nın katili Vahşi hakkında Medine'de immiştir. İbnü Ömer'den rivayet olduğuna göre de demiştir ki, Ayyaş b. Ebi Rebia, Velid b. Velid ve daha birkaç kişi Müslüman olmuşlardı. Sonra da kendilerine işkence edilmiş, fitneye düşmüşlerdi. Biz bunlar hakkında, Allah artık bunlardan ebedî olarak hiçbir şey kabul etmez, Müslüman oldular, sonra da bir azab ile cezalandırıldıkları için dinlerini terk ettiler diyorduk ki, bu ayetler indi. Ömer b. Hattab katib idi, bunları kendi eliyle yazdı, Ayyaş b. Ebi Rebia'ya ve Velid b. Velid'e ve diğer birkaç kimseye gönderdi, onlar da Müslüman olup hicret ettiler.

**Korku,
Allah'ın kullarını ilim ve
amele devam etmeye
sevkettiği kırbacıdır.
Kul onunla
Allah'a yaklaşma
imkânını elde eder.**

İbnü Abbas'tan rivayet edildiğine göre de Mekkeliler şöyle demişler: "Muhammed, iddia ediyor ki, putlara tapan, Allah ile beraber diğer bir ilaha dua eden ve Allah'ın muhterem kıldığı (öldürülmesini haram ettiği) bir insanı öldüren kimseler bağışlanmaz, o halde biz nasıl hicret eder, Müslüman oluruz? Putlara tapınmış, adam öldürmüşüz, şirk ehliyiz." Bunun üzerine Allah Teâlâ "De ki: Ey kendi nefislerine karşı israf eden kullarım! Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin." ayetini indirdi. Bununla birlikte ayetin iniş sebebi, kâfirlerin İslam'a girmesi meselesi ise de, mananın asilerin tevbesine de şamil olduğunda şüphe yoktur. O haydi haydi sabit olur. Demek ki "Şüphe yok ki Allah, kendisine ortak koşulmasını bağışlamaz" ayeti gereğince şirkin bağışlanmaması, tevbe edilmediği takdirdedir.

Allah Teâlâ cehennemi düşmanları için hazırladığını, dostlarını da onunla korkuttuğunu bazı ayet-i kerimelerde beyan buyurmuştur. Örneğin Zümer Suresi'nin 15. ayetinde Allah'a ortak koşanlar hakkında "(Ey Allah'a eş koşanlar!) Siz de ondan başka dilediğinize tapın. Deki: Gerçekten hüsrana uğrayanlar, kıyamet günü hem kendilerini hem de ailelerini ziyana sokanlardır. Bilesiniz ki, bu apaçık hüsrandır." buyurduktan sonra bu hüsrana müşrikler için olup, müminlerin bu kötü sonuçla korkutuldukları onu izleyen 16. ayette şöyle beyan buyurulmuştur:

"Onların üstlerinde ateşten tabakalar, altlarında da (öyle) tabakalar var. İşte Allah kullarını bununla korkutuyor. Ey kullarım! Yalnızca benden korkun." Benzeri bir açıklama Al-i İmran Suresi'nin 131. ayetinde dikkatimize getirilerek şöyle buyurulmuştur:

"Kafirler için hazırlanmış bulunan ateşten sakının."

Leyl Suresi'nin 14-18. ayetlerinde de şöyle buyurulmuştur:

"(Ey insanlar!) Alev alev yanan bir ateşle sizi uyardım. O ateşe ancak yalanlayıp yüz çeviren kötüler girer. Temizlenmek üzere malını hayra veren iyiler ondan (ateşten) uzak tutulur."

Müminlerin rahmet-i Rahmân'dan ümit kesmeyip iman, ibadet ve istikâmette daim ve mağfir-i Mennân'ı talep etmede müdavim olmalarını tavsiye ve telkin eden hadis-i şeriflerden bir kaçını

**Ne aşırı korkuya kapılıp
Allah'ın rahmetinden
ümit kesmeli,
ne de aşırı umuda kapılıp
pervasızca günah
işlemelidir.**

da sizlerle paylaşmada fayda mülâhaza ediyorum.

Ashab-ı Kirâm'dan Ebu Said el-Hudrî (r.a.) demiştir ki, ben Resûlullah (s.a.v.)'den şöyle söylediğini işittim: "İblis, Azîz ve Celil olan Rabbine: 'İzzet ve Celaline yemin ederim ki, âdemoğullarının ruhları kendilerinde olduğu

müddetçe onları azdırmaya devam edeceğim' dedi. Allah Teâlâ da: 'İzzet ve Celalime yemin ederim ki, onlar benden bağış diledikleri müddetçe ben onları bağışlamaya devam edeceğim' buyurdu."

Ebu Hureyre (r.a.)'den rivayet edilen bir hadis-i şerifte ise Resûlullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: "Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, eğer siz günah işlemeseydiniz, Allah sizi giderir, günah işleyip bağış dileyen bir kavim getirir ve onları bağışlardı."

Yaratıklardan korkan onlardan uzaklaşır ama Yaradan'dan korkan O'na koşar. Allah Teâlâ da, dünyada kendinden korkan kulunu ahirette korkutmaz. Bu gerçek bir hadis-i kudsîde şöyle beyan buyurulmuştur: "Azîz ve Celil olan Allah Teâlâ buyurdu ki: İzzetim ve Celalime yemin ederim ki, kulumun üzerinde iki korkuyu cem etmem. Onun için iki güveni de cem etmem. Eğer dünyada Benden emin olursa, onu kıyamet günü korkuturum. Ve eğer dünyada Benden korkarsa, onu kıyamet günü emin kılarım."

Abdullah bin Abbas (r.a.)'dan rivayet edilen bir hadis-i şerifte de Resûlullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: "İki göze ebediyen ateş dokunmaz: Allah korkusundan ağlayan göz ve Allah yolunda nöbet tutan göz."

Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) başka bir hadis-i şerifinde de: "Sizden biri Allah'a karşı hüsn-ü zanda bulunmadan ölmesin." buyurmuştur.

Allah Teâlâ Davut Aleyhisselam'a vahyedererek: "Beni sev, Beni seveni sev, Beni yaratıklarına (kullarıma) sevdik." buyurdu. Davut Aleyhisselam: "Rabbim! Ben Seni yarattıklarına (kullarına) nasıl sevdireyim? dedi. Allah Teâlâ: "Beni iyilik ve güzellekle an ve nimetlerimle ihsanımı anlat." buyurdu.

Mücahit rahmetullahi aleyh şöyle demiştir: "Kıyamet günü kulun cehenneme atılması emredilir. Kul: Benim zannım bu değildi der. Allah ona: Zannın ne idi buyurur. Kul: Beni bağışla-

mandı der. Allah Teâlâ: Onu bırakın buyurur.”

Korku ile umut Müslüman için o kadar önemli ve değerlidir ki, bir kimsenin korku mu daha faziletli yoksa reca mı (umut mu) şeklindeki sorusu, insan için ekmek mi daha önemli yoksa su mu? sorusuna benzer ki, cevabında: “Aç olan için ekmek, susayan için de su daha değerlidir” demek yerinde olur. Eğer kişide açlık ve susuzluk bir araya gelmişse, hangisinin daha çok olduğuna bakılır ve “daha fazla ihtiyaç duyulan daha önemlidir” denir. İkisine ihtiyaç aynı derecede ise ikisinin değeri de aynıdır.

Korku ve reca (umut) ile kalbler tedavi edilir. İnsan için faziletleri de ondaki hastalığa göre değişiklik arzeder. Eğer kalbin Allah’ın azabından emin olma hali ağır basıyorsa, korku daha faziletlidir. Keza kulun günah işleme hali galip ise onun için de korku daha faziletlidir ama Allah’ın rahmetinden ümit kesme hali daha fazla ise ona da reca (umut) daha faziletlidir. Bununla birlikte mutlak bir şekilde korkunun daha faziletli olduğu söylenebilir.

Korku ve recanın (umudun) kaynağına bakılınca da recanın daha faziletli olduğunu söylemek yerinde olur. Çünkü reca rahmet denizinden, korku da gazap denizinden sulanmaktadır. Bu konudaki dayanağımız, Allah Teâlâ’nın: “Rah-

Korku ve reca (umut) ile kalbler tedavi edilir.

metim gazabımı geçti.” buyruğu olmalıdır.

Muttakilere göre de faziletli olan, korku ve recanın itidal (dengeli olma) halidir.

Bunun için: “Müminin korkusu ve recası (umudu) tartılsa, birbirine denk olduğu görülür.” denilmiştir.

Bu inanç ve anlayışla idrak edilen Regaib kandilini ihya edip, geceyi ibadet, istiğfar, tevbe ve benzeri taat türleri ile değerlendirmemiz temenisiyle sözlerimi noktalarken, ebediyete intikal eden büyüklerimizle yakınlarımızın ruhlarını okuyacağımız Fatihalarla şâd etmemizi, millet ve memleketimizin saadet ve selameti niyazında bulunmamızı ve yek diğerimize hayırlı dua ve dileklerde bulunmamızı diliyor, bu mübarek kandil gecesinin hayırlara vesile olmasını niyaz ediyorum.”

Dr. Ateş, dikkatle dinlenen mesaj yüklü konuşmasının akabinde okunan 5 hatm-i şerifin duasını yaparak sevabını sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) başta olmak üzere peygamberlerin ruhlarına din ve devlet büyüklerinin, ebediyete intikal eden YOYAV’lılarla faaliyet ve hizmetlerine katkıda bulunan dostlarının yakınlarından vefat edenlerin ruhlarına bağışladı.

Program, davetlilere kandil simidi ve gofret ikramı ile noktalandı.

Program sonu yapılan ikramdan bir görüntü.

Kulluğun Kıvamı Devamındadır

İsra ve Miraç mucizesinin yıldönümünü bir kere daha idrâk ve ihya etmenin sevinç ve saadetine eren Müslümanlar, 5 Haziran 2013 Çarşamba gününü 6 Haziran Perşembeye bağlayan geceyi ibadet, taat, tilâvet-i Kur'ân, zikri-Rahman, salavât-ı şerife, tövbe, istiğfar ve benzeri güzelliklerle geçirerek manen motive olmanın mutluluğunu yaşadılar.

Gün içinde gerçekleştirilen kutlama programlarına katılarak dile getirilen duygu ve düşüncelerle davranışlarını dizayn etmenin gayreti içinde oldular. Büyüklerinin mezarlarını ziyaret edip, okudukları ihlaslarla fâtihasını armağan ettiler ve ruhlarına rahmet dilediler. Yörelerindeki yoksul ve muhtaç insanlarla dar gelirli dostlarını görüp gözeterek yüzlerini güldürdüler. Yakınları ile dostlarını arayıp tebrik teâtisinde bulundular ve kendilerini dualarına dahil etmelerini dilediler.

Kandil gecesinin ilk saatlerinde okunan mevlid-i şerifleri hürmet ve muhabbetle dinlediler. Bilhassa Miraç bölümünü dinlerken pür dikkat olup okudukları salavât-ı şerifeleri rûh-u Resûlullah'a yolladılar.

Bu vesîle ile Miraç mucizesinin mana, mahiyet ve muhtevası ile gerçekleşmesinde etken olan sebepleri öğrenmek için yapılan sohbetlere katılanlarla yazılan kitapları okuyanlar da oldu. Bilgiler tazelendi, duygular doruk noktaya erdi, davranışlar düzeltildi.

Bu cümleden olarak sünnet-i seniyyeye sarılmayı ve Resûlullah'ı örnek almayı ilke edinen YOYAV, önceki yıllarda olduğu gibi bu yıl da kandil gecesini öncesi düzenlediği kutlama programına katılan konuklarını, eşğine geldikleri Miraç kandilini ihya etmelerinde müessir olacak bilgileri edinmelerine imkân sağladı.

5 Haziran 2013 Çarşamba günü öğle namazından sonra salonu dolduran davetlilere doyurucu bilgiler veren Dr. İbrahim Ateş, yaptığı "Kulluğun Kıvamı Devamındadır" konulu konferansında önemli açıklamalarda bulundu. Rûh-u Resûlullah'a ithafen okunan 7 hatm-i şerîfin duasını yaptıktan sonra konuyla ilgili konuşmasına geçen Dr. Ateş, Miraç-ı Muhammedî'nin motiflerinden olan "kulluk" kavramını ele alarak dikkatle dinlenen konuşmasında şu cümlelere yer verdi:

“İsra ve Miraç mucizesinin yıldönümünü bir kere daha idrâk ve ihya etmenin bahtıyarlığına eren muhterem misafirlerimiz, kullukta kaim, iman, ibadet ve istikamette daim olmalarını dilediğim değerli dostlar, Hz. Peygamber (s.a.v.)’in hayatını öğrenip, örnek almalarını ve sünnet-i seniyyesine sarılmalarını temenni ettiğim sevgili kardeşlerim, basınımızın güzide temsilcileri!

Recep ayının içerdiği kandillerin ikincisi olan İsra ve Miraç mucizesinin manevî atmosferine girmenin mutluluğu içinde düzenlediğimiz “Kulluğun Kıvamı Devamındadır” konulu konferansımıza katılarak bu gece bir kere daha kutlama bahtıyarlığına ereceğimiz İsra ve Miraç hadisesinin meydana gelmesinde etken olan unsurların başında gelen kulluk faktörüyle ilgili bilgi birikimimizi sizlerle paylaşmamıza vesîle olan seçkin heyetinizi sevgi ve saygıyla selamlıyor, bu gece ümmet-i Muhammed’e ihсан edilen Miraç armağanlarından biri olan namaz ibadetini eksiksiz ifa ederek huzur-u Hakk’a varıp manen miraca eren ve Cemalullah’ı gören mutlu insanlardan olmamızı diliyorum.

Kullukta kıvama gelmemiz ve kulluk kademelerinde ilerleyip yücelmemiz temennisiyle sözlerime başlarken, Yaradan’a yar ve yakın olup rızasına eren, Cennetine giren ve Cemalini gören müstesna müminlerden olmamızı niyaz ediyorum.

“Bir gece, kendisine ayetlerimizden bir kısmını gösterelim diye kulunu Mescid-i Haram’dan çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa’ya götüren Allah noksan sıfatlardan münezzehtir. O, gerçekten işitendir, görendir.” (İsra, 1)

İsra hadisesini insanlara duyurup kendisinin kudretine ve Resûlünün kıymetine dikkat çeken yüce Yaradan, İsra Suresi’nin meali verilen ilk ayetinde, müminlerin imanını, münkirlerin inkârını arttıran bu tarihî hadisenin kahramanı olan sevgili Peygamberimiz (s.a.v.)’den söz ederken, O’nun için “kulu” deyimini kullanmıştır. Adını ve peygamberliğini ön plana çıkarmaktan çok, kulluğunu ön plana çıkarmıştır. Resûlünü, başkalarının eremeyeceği yüceliğe erdirmiş ve Cemalini gördürmekle şereflemiştir.

İlk ayetlerinde Miraç hadisesine işaretler bulunan Necm Suresi’nin 10. ayetinde de: “Allah o anda kuluna vahyedeceğini etti.” buyurmuştur.

Bu ayet-i kerimelerin metinlerine bakıldığında her ikisinde de Hz. Peygamber (s.a.v.) hakkında: “abdihi” yani “kulu” kelimesinin kullanıldığı görülecektir.

Hz. Peygamber (s.a.v.)’in Mekke’den Kudüs’e, oradan da huzûr-u Hakk’a götürülüp aracı olmaksızın Rabbi ile mülâkî olmasının anlatıldığı ayetlerde O’ndan “kulu” diye söz edilmesinin mutlaka bir mana ve işaret ettiği bir yücelik vardır ki, kanaatimizce, (Allah-u a’lem) o da Resûlullah (s.a.v.)’in kulluk kademelerinin doruk noktasına ulaşmış olmasıdır.

Kelime-i şehâdetin “ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve Resûluhû” yani “şehadet ederim ki Muhammed Allah’ın kulu ve Resûlüdür” bölümünde geçen “Muhammed Allah’ın kulu ve Resûlüdür” cümlesinde önce “kulu” sonra “Resûlü” kelimesinin geçmesinden de Efendimiz (s.a.v.)’in Allah’a kul olmasının, Peygamber olmasından önde geldiği anlaşılmaktadır.

Müslümanlar da Hz. Peygamber (s.a.v.)’in ümmeti oldukları için, onlar açısından da Allah’a kul olmak her şeyden önemlidir. Zira Zâriyât Suresi’nin: “Ben cinleri ve insanları ancak Bana kulluk etsinler diye yarattım.” mealindeki 56. ayeti, insanların yaratılmalarının yegâne gayesinin Allah’a kulluk olduğu açıkça belirtilmektedir. Dolayısıyla insanın kurtuluşu Allah’a kul olmaktan geçer. Müslümanın kullukta kaim ve daim olması esastır. Yaradan’a yar ve yakın olması için kullukta kusur etmemelidir. Hayatı boyunca Allah’a kul, Resûlüne ümmet ve müminlere kardeş olmanın gayret ve kararlılığı içinde olmalıdır.

Aslında, az sonra aşağıda arz edileceği üzere inanan inanmayan herkes Allah’ın kuludur. Hattâ kâinattaki canlı-cansız her varlık Allah’ın kuludur. Ancak önemli olan; inanan, ibadet eden ve yaratılış gayesine uygun davranışlarda bulunan mümin ve muttaki kul olmaktır. Kâfir değil müslim, müşrik değil müvahhid, münâfık değil muhlis, mülhid değil mü’tekid, mücrim değil muhsin, müfrit değil mutedil, müfsid değil muslih, kâzib değil sâdık, nankör değil şâkir, nâsî değil zâkir, âsî değil mutî’ ve zâlim değil müşfik olmaktır. Yaratıklara değil, Yaradan’a kul olmaktır. Unutulmamalıdır ki, Allah’a kul olanın anlayışında, kula kul olmak yoktur. Ben bu inanç ve anlayışla yıllar önce yazdığım bir şiirde:

*“Ölsem de, solsam da, pılsız kalsam da,
Kula kul olmak yok benim dünyamda.
Allah’tan gayrıya eğmem başımı,
O’dur veren ekmeğimi, aşımı”* demiştim.

Bizim anlayışımızda Yaradan’a kul, yaratıklara kol olmak vardır.

Allah’a kul olmak her işin başı ve sonudur. Dolayısıyla Müslüman hayatı boyunca kullukta

kaim, iman, ibadet ve istikâmette daim olmalıdır. Bu bakımdan Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî'nin şu sözü her müslümanın kulağına küpe olmalıdır. Mevlânâ merhum diyor ki:

*“Kul oldum, kul oldum, kul oldum!
Ben Sana hizmette iki büklüm oldum.
Kullar âzâd olunca şâd olur;
Ben Sana kul olduğumdan dolayı şâd oldum.”*

Kulluğun ne demek olduğunu, neleri gerektirdiğini ve kaç türlü kulluk olduğunu anlamak için değerli yazarlarımızdan Atasoy Müftüoğlu'nun kaleme aldığı “Kul Kavramı” başlıklı yazısından bazı paragrafları sizlerle paylaşmakta fayda mülâhaza ediyorum:

“Kur’ân kelimeleri üstadı Rağîb el-İsfehânî iki türlü kulun varlığından bahsetmektedir.

Bunlardan ilki, sadece Allah’a kul olanlardır. ‘Kulumuz Eyyub’, ‘Rahmanın kulları’ tanımlarında bu anlam sarîh bir biçimde görülmektedir. İkincisi ise, dünyaya ve dünyanın birtakım ‘değerlerine’ kul olanlardır. Rağîb el-İsfehânî'nin bu tanımına göre, bu ‘kul’lar kendilerini dünyaya hizmet etmeye ve ona bağlı kalmaya adanmışlardır. Bu insanlar paranın, çıkarın, maddenin kulu kölesi olmuşlardır.

‘Abd’ kelimesi ‘âbid’ manasında ise de, ‘abd’ ‘âbid’den daha açıklayıcıdır.

Arap toplumunda köleye de ‘abd’ denmektedir. Çünkü köle, kelime anlamında bir efendiye sahiptir ve bu efendiye ‘rab’ denmektedir (Yusuf, 41, 42, 50). Yani köle, başkası tarafından mülk edinilmiştir; kendisine ait herhangi bir mal-mülkü yoktur (Nahl, 75).

Rağîb el-İsfehânî'nin gayet yerinde tespit ettiği gibi, din dilinde hem bütün insanlar, hem de bütün eşya/varlık Allah’ın kullarıdır. Bu varlıkların tamamı teshir ile Allah’a kul olmuşlardır. Bunlar iradî olarak, aklederek ve tefekkür ederek kul olmayı seçmiş değildiler; fitratları onları böyle kılmaktadır. Bu kategorinin tek alternatifi insandır. İnsan, kendi ihtiyârı ile dileyerek, düşünüp aklederek Allah’a kul olmayı kabul ya da reddeden yegâne varlıktır.

Rabbimizin haber verdiğine göre, “göklerde ve yerde var olan her şey (ve herkes) isteyerek yahut zorunlu olarak Allah’a secde ederler.”

(Ra’d, 15). Bu ayetin buraya kadar olan kısmından bu varlıkların insanlar ve melekî varlıklar olduğu anlamı çıkartılabilir. Fakat ayetin devamında, “onların gölgeleri de sabah akşam bunu yapmaktadır” denmektedir. Bu ‘gölge’ ifadesi, fizikî varlıklardan bahsedildiğini düşündürmektedir. Fussilet Suresi’nin 11. ayetinde yine evrenin fizikî varlıklarının Allah’a nasıl kul kılındıkları anlatılmaktadır. Temsilî bir dille, Allah’ın göğe ve yeryüzüne yönelerek “isteyerek veya zorunlu olarak gelin!” (Fussilet, 11) diye emrettiği, onların da “isteyerek (itaat ederek) geldik” tarzında karşılık vererek bu emre âmâde kılındıkları anlatılmaktadır. Şu halde Allah bütün canlı varlıkların fitratlarına, Allah’a bağlı olma duygusunu yerleştirmiştir. ‘Canlı’ olmayan varlıklar ise kendiliğinden, ister iste-

mez Allah’ın kendilerini yarattığı amaçlar doğrultusunda işlevlerini sürdürmektedirler. Bütün varlıklar, bir parçası oldukları tabiatın genel geçer yasalarına bağlıdır. Her varlık, büyükçe bir saatin parçaları misali, ‘büyük düzen’in bir unsuru olarak kendine tayin edilen fonksiyonu icra etmeye devam etmektedir; ta ki bu ‘büyük düzen’in nihayete ermesi noktasına kadar...

Bu olgu Kur’ân-ı Kerîm’in başka yerlerinde de değişik vesîlelerle işlenmeye devam etmektedir. Bir ayete göre göklerde ve yeryüzünde olan canlılar, hayvanlar ve melekler, kısacası her şey “büyüklük duygusuna kapılmadan” Allah’a secde ederler. (Nahl, 49). İnsanın dışındaki hiçbir varlığın istikbar etmediği, Rabbine karşı büyüklük taslamadığı bedihî bir gerçektir. Bununla birlikte böyle bir malumu vahiy niçin ilâm etmektedir? Bunun bir nedeni, bu varlıkların yaratılış itibarıyla böyle itaatkâr ve isyan/günah nedir bilmez oluşlarına bir kez daha dikkat çekmektir. İkincisi ve en önemlisi ise kinaye yoluyla insanın bu gerçekten ders almasını sağlamak, sıradan, ‘cansız’ bir varlık kadar bile olamamanın, insanı ne kadar küçük düşürücü olduğunu anlatmaktır. Kur’ân-ı Kerîm bu manada, iman konusunda vurdum duymaz insanlara taşları anımsatarak, uyarmak ister. Bu inançsız insanların taşlar kadar bile olamadığını dile getirir (Bakara, 74). Âdem’in iki oğlunun hikayesinde nasıl ki haddi aşıcı gaddar kardeş, kardeşini haksız yere öldürecek kadar ukala ve ‘kendine güvenen’ biri iken, kardeşinin

**Allah’a kul olmak
her işin başı ve sonudur.
Müslüman
hayatı boyunca kullukta kaim,
iman, ibadet ve istikâmette
daim olmalıdır.**

cesedini ne yapacağını dahi bilemeyecek kadar zavallı ve çaresiz ise ve öldürdüğü hemcinsini gömen karga karşısında, “bir karga kadar bile olamamanın” ezikliğini içinde hissetmişse (Maide, 27), kendisinden başka bütün varlıkların Allah’a secede ve Allah’ı tesbih ettiğini öğrenen insan da bundan, içinde bulunduğu zavallılığın ezikliğini hissetmek durumundadır.

Kur’ân literatüründe yalnızca Allah’a iman edip kulluk eden kimseler değil, inanani-inanmayanıyla bütün insanlar Allah’ın kulu olarak anılırlar. Bununla birlikte, bu iki durumda ‘kul’ kavramı tamamen aynı anlamı ifade etmez. Bunu bazı örneklerle delillendirmemiz mümkündür. Mesela Şeytan, Allah kendisini lanetlediği ve rahmetinden kovduğu vakit, “yemin ederim ki kullarından belli bir pay edineceğim” (Nisa, 118), “onlara önlerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından yaklaşacağım” (Araf, 17) şeklindeki çıkışıyla, adeta Allah’a karşı gelişinin yol haritasını çizmiştir. Şeytanın kendilerinden bir ‘pay’ almayı programladığı bu ‘kullar’ (ibâd) elbette ki yalnızca mü’minler olamaz. Çünkü zaten şeytanın, mü’minlerden çok kâfirlerle teşrik-i mesâisi vardır. Hatta bu ayetin devamındaki ayetlerden bu ‘kullar’ın bilhassa inançsızlar olduğu anlaşılmaktadır. Yine de her ne olursa olsun şeytan, bütün insanlara yanaşmayı denemek durumundadır. Dolayısıyla Nisa, 118. ayetinde bütün insanlar ‘kul’ olarak tanımlanmıştır.

Bir ikinci örnek, İsa (a.s.)’yı ilah edinen Hıristiyan müşriklerle ilgilidir. Allah’ın, elçisi İsa (a.s.)’ya, “insanlara, beni ve anamı Allah’dan başka iki ilah edinmi diye sen mi söyledin?” tarzında hesap sorması üzerine İsa (a.s.) ‘hayır’ dedikten ve uzunca açıklamalarda bulunduktan sonra şöyle bir açıklama getirmektedir: “Eğer kendilerine azap edersen, onlar senin kullarıdır. Eğer onları bağışlarsan şüphesiz sen izzet ve hikmet sahibisin” (Maide, 118). Burada kul kelimesi görüldüğü üzere, Allah’a oğul isnad etmek gibi en büyük iftirayı atan müşrik Hıristiyan topluluğuna teşmil edilmiştir.

Allah yeryüzündeki bütün zînetleri ve rızıkları kulları için yaratmıştır ve hiç kimse bunları kafasına göre haram kılma yetkisine sahip değildir (Araf, 32). Allah, kullara rızık olsun diye salkım salkım tomurcukları olan uzun boylu hurma

**Kur’ân literatüründe
yalnızca Allah’a iman edip
kulluk eden kimseler değil,
inanani-inanmayanıyla
bütün insanlar
Allah’ın kulu olarak anılırlar.**

ağaçlarını yaratmıştır (Kaf, 10-11). Kısacası, yeryüzündeki tüm nimetlerden ve zînetlerden, mü’min-kâfir demeden, şu ırk bu ırk ayrımı yapmadan, bütün insanlar yararlanabilmektedir. Öyleyse, bütün insanlar ‘kul’ kapsamındadır.

Kur’ân-ı Kerîm der ki, kullar içinden ancak âlimler Allah’dan korkarlar. (Fâtır, 28). (‘Âlim’ ile ‘din uzmanı’ birbirine karıştırılmamalıdır). Kullar umum, ‘âlimler’ ise husus ifade eder. Kullar bütün insanları, âlimler ise belirli bir zümreyi oluşturmaktadır.

Peki, nasıl oluyor da, mü’minlerin dışındaki inançsız insanlar da ‘kul’ sayılıyor? Bunu şöyle yorumlamak mümkündür: Her ne kadar inançsızlar, değişik biçimlerde Allah’a şirk koşmakta, Allah’ı inkâr etmekte ve O’na isyan etmekte, kimileri Allah’ın otoritesini hiç tanımamakta, kimileri bir insan olarak kendilerini ilah yerine koymakta, kendilerini ‘alâ kulli şey’in kadîr’ sanmakta iseler de, elbette bütün bunlar korkunç bir cehâletin sonucudur ve aslâ hiçbir inançsız insan, kendi sandığı gibi bir kudrete sahip değildir. Nasıl ki mü’minler, Allah’ın koyduğu fizikî, sosyal ve biyolojik yasalara tâbi’ iseler, kâfirler, putperestler ve ateistler de öyledir.

Birkaç on seneye sınırlı olan ömründe insanlar görece olarak, istedikleri şekilde güç ve kudrete mâlik oldukları zehabına kapılma özgürlüğüne sahip kılınmışlardır! Ama hiçbir insan ölüme karşı koyamamakta, ölmemeyi başaramamaktadır. Tıpkı doğmaya da karşı koyamadığı gibi. İnsanlar, her ne kadar yüzlerinde ‘estetik’ adıyla kendilerince birtakım ‘rötuşlar’ yapmakta iseler de, yaratılışı değiştirememekte, ateist, kâfir, müşrik ve namussuz bütün insanlar sonuçta, o, hesaba katmadıkları Allah’ın kendilerine bahsettiği uzuvlarla görmekte, işitmekte, koku almakta, hissetmekte, gülmekte, ağlamakta, sindirim, boşaltım ve teneffüs yapmaktadırlar. Kısacası, yaratılış kanunları tarafından kuşatılmışlık (buna emniyet içine alınmışlık da diyebiliriz...) açısından bir insanla bir kaplumbağa arasında fark yoktur. İşte bu manada bütün insanlar ve bütün varlıklar Allah’ın kullarıdır.

Ne var ki, her şeyin olduğu gibi, insan denen kulların da ‘iyisi’ ve ‘kötüsü’ mevcuttur.

Kur’ân-ı Kerîm ‘iyi kullar’ı değişik sıfatlarla

anmıştır. Mesela Allah ‘kullarımız’ diyorsa (İsra, 5) bu, Allah’ın, kendisine izafe edecek kadar O’nun rızasını kazanmış mü’min kullar olduğu anlamına gelir. Allah Nuh (Sâffât, 81), İbrahim (Sâffât, 111), Musa ve Harun Peygamberler (Sâffât, 122) için ‘min ibâdinâ’l mü’minîn’: “o, mü’min kullarımızdandı” demektedir. Allah diğer bazı peygamberleri anlatırken de (Muhammed: 8/Enfal, 41; Davud: 38/Sâ’d, 17; Eyyüb: 38/Sâ’d, 41; Nuh: 54/Kamer, 9; Zekeriyya: 19/Meryem, 2), onlardan ‘kulumuz’ diye bahsetmektedir. Süleyman ve Eyyüb, Allah’a göre ‘ne güzel bir kul’durlar (Sâ’d, 30, 44). Demek ki peygamberler ‘iyi kullar’ın başında gelmektedir.

‘Abdün şekûr’ (İsra, 3): Allah’a şükredici, yani bir kez, mesela bir yemekten sonra karnı doyduğu için değil, her zaman Allah’a şükreden, sıfatı, Allah’a şükredici olmak olan kullar demektir. Fakat bunların sayısı da ne kadar azdır! (Sebe’, 13). ‘Abdün münîb’ (Sebe’, 9; 50/Kaf, 8): Allah’a yönelen, yönünü Allah’a döndüren, her an Rabbine karşı müteyakkız olan mü’min kullar demektir. İbâdullah el-Muhlesîn: Allah’ın ihlâslı kulları olup, bunlara cennetlerde büyük mükâfatlar hazırlanmıştır (Sâffât, 40). Allah Cenneti takvalı kullarına vaat etmiş ve miras bırakmıştır (Meryem, 61, 63). ‘Allah’ın kulları’nın o cennetlerde içecekleri pınarlardan imrendirici bir üslupla bahsedilir (İnsan, 6). Allah Cennete mü’min kulları vâris kıldığı gibi, yeryüzüne de onlardan dilediklerini vâris kılar. Çünkü yeryüzü Allah’ındır (A’raf, 128). ‘Allah’ın seçkin kıldığı kullar’ vardır (Neml, 59) ve bunların ilk akla geleni Peygamberler olmalıdır.

Bazen Allah’ın kendilerinden razı olduğu kullar ‘ibâdurrahmân’ biçiminde anılırlar ve bunlar dünyada tevazu ile hareket eden, kibre kapılmayan, edepli kullar olarak anılırlar (Furkan, 63).

İnsanın günahkârına da, tıpkı muttakîsine denildiği gibi ‘kul’ denilebilmektedir. “Kendi nefisleri aleyhine haddi aşan kullar” vardır ve bunlar, Allah’ın rahmetinden ümit kesmeyip bağışlanma ümidi içinde olmaları salık verilir, günah bataklığına daha da batmamaları için uyarılırlar (Zümer, 53). Zira Allah, kullarının yapacağı tövbeyi kabul edendir (Şûrâ, 25). Allah kullarına şefkatlidir (raûf) (Bakara, 207), onları görendir (Al-i İmran, 15). Allah kullarının kâfirlik etmelerine razı değildir (Zümer, 7). Peygamberleri inkâr eden kullar kendilerine ne kadar yazık etmişlerdir (Yasin, 30).

Allah kullarından ganîdir, onlara hiçbir şeyine muhtaç değildir (Zümer, 7); O, kullarına kâfidir, onlara yeter, onların hakkından gelir (Zümer, 36). Ve Allah kulları üzerinde kahirdir; onlar üzerin-

de her türlü tasarrufa sahiptir. (En’am, 18, 61). Fakat Allah aslâ kullarına karşı bir ‘zorba’ değildir, onlara aslâ zulmetmez (Âl-i İmran, 182;/Enfal, 51 v.b.). Allah adaletli ve merhametlidir.

Allah’ın has kullarından bazıları meleklerdir. Musa Peygamber’in, kendisiyle yolculuk yaptığı, Allah’ın, katından ilim verdiği, ama kimliğini açıklamadığı yol arkadaşı da ‘kullarımızdan bir kul’ diye anılmıştır (Kehf, 65).

İlim, kulu kul olarak, Allah’ı da Allah olarak bilmeyi ve öyle iman etmeyi gerektirir. Kulları ilahlaştırmak çok ciddi bir sapmadır. Mekke müşrikleri nasıl ki melekleri dişil varlıklar (Zuhruf, 19) ve Allah’ın kızları olarak tasavvur ediyorduysalar (halbuki melekler Allah’ın kullarıdır), Hristiyanlar da Allah’a çocuk isnad etmişler, Allah’ın İsa (a.s.)’yı (Yahudiler de Üzeyir’i) oğul edindiğini iddia etmişlerdir (Meryem, 88). Belki de hiçbir şey Allah’ı bu çirkin yakıştırma kadar gazaplandırmamıştır.

Herhangi bir insana Allah’ın sıfatlarını izafe etmek, uluhiyet ve rububiyet sıfatına tahsis etmek, o insanı Allah’ın bir cüz’ü kılmak demektir. Mekke müşrikleri bir takım geçmiş ‘büyüklerini’ bu şekilde putlaştırıyorlar, o insanları/kulları Allah’ın bir cüz’ü kılıyorlardı (Zuhruf, 15). Bu ise insanın açık bir küfrüne, nankörlüğüne, körlüğüne delâlet etmektedir. Çünkü Allah Allah’dır, kul ise kul. Bunu böyle takdir edememek, insanoğlunun düşebileceği en feci bir dalâlettir. İşte Hristiyanlar da İsa (a.s.)’yı tıpkı Mekke müşrikleri misali, Allah’ın bir cüz’ü kıldılar.

Kur’ân-ı Kerîm Ehli Kitab’ın taşkınlıkları tenkid edilirken, hiçbir peygamberin, Allah’ın kendisine vahiy, hikmet ve nübüvvet verdikten sonra kalkıp da insanlara: “Allah’ı bırakıp da bana kul olun” demesinin mümkün olmadığına,

Programa katılanlardan bir grup.

bilakis insanları Allah'a halis kullar olmaya davet etmek durumunda olduğuna dikkat çekilmektedir. Bunun da ötesinde bir Peygamberin, sadece Peygamberi değil, melekleri ve diğer enbiâyayı da ilah edinmelerini önermesi olacak şey değildir (Âl-i İmran,79). Zira böyle bir ilahlaştırma açıkça kâfirliktir (Âl-i İmran, 80). Burada 'hiçbir insan' kaydıyla aslında İsa Peygamber'in kastedildiği açıktır. Şu halde "biz Hıristiyanız" diyenlerin yaptığı, kâfirlikten başka bir şey değildir. Öyleyse İsa (a.s.) Allah'a kuldur, annesi Meryem Allah'a kuldur, diğer peygamberler de Allah'a kuldurlar.

Oysa ki diyor Kur'ân-ı Kerîm, İsa ve annesinden kinaye olarak, "göklerde ve yeryüzünde var olan her şey, Rahmân Allah'ın huzuruna sadece birer kul olarak çıkarlar." (Meryem, 93). Kâfirlerin Allah'a izafe ettikleri melekler, Peygamberler ya da Peygamber annesi gibi insanlar tamamen Allah'ın ilmi ve ihatası altındadır, hepsi de kıyamet gününde O'nun huzuruna teker teker, yalnız başlarına geleceklendir (Meryem, 94).

Tam bu noktada, İslam imanının bir cümlecik manifestosu diyebileceğimiz kelime-i şehâde-

Kul olmak, kulun Rabbine karşı daima tezellül içinde olmasını gerektirir.

tin yarısının "ben tanıklık ederim ki Muhammed Allah'ın kulu ve Resûlüdür" sözü ne kadar büyük bir anlam kazanmaktadır. Bu akidenin sağlam bir şekilde bizlere kadar intikal etmesini sağlayan

Rabbimize sonsuza kadar şükretmemiz için bir sebeptir bu. Evet, Muhammed Allah'ın Resûlüdür, elçisidir, nebisidir ve fakat unutulmamalıdır ki aynı zamanda Allah'ın, O'nu Peygamber seçen Rabbi'nin kuludur. O da yemek yiyen, çarşıda-pazarda gezen, yani tıpkı bizim gibi, tıpkı bütün insanlar gibi aynı bedensel özelliklere, aynı fiziki-biyolojik ihtiyaçlara sahip bir insandır (İsra, 93). O da ebedî değildi, yaşadı ve öldü. O da diğer insanlar gibi, diğer peygamberler gibi, Allah'ın takdir ettiği gün dirilecek ve O da herkes gibi Rabbi'nin huzurunda hesap verecektir (A'raf, 6).

Kul olmak, kulun Rabbine karşı daima tezellül içinde olmasını gerektirir. İnsan Rabbine karşı edepli olmalı, haddini aşmamalı, O'nu daima yüceltmeli, O'nu sena etmeli ve O'na kulluk yapmalıdır. İyi bir kul, sadece zor günlerinde değil, aynı zamanda iyi günlerinde, sağlığı yerinde iken, varlıklı ve 'güçlü' olduğu zamanlarda da Rabbine itaat etmeli, O'nun emrinden çıkmamalıdır."

Hatim duasına katılanlardan bir grup.

Huzura Davet ve Hakk'a Vuslat

Üç ayların ilki Recep ayının içerdiği iki kandilin ikincisi olan Miraç Kandili bu yıl 25 Mayıs 2014 Pazar gününü 26 Mayıs 2014 Pazartesi gününe bağlayan gece idrâk edildi. Önceki yıllarda olduğu gibi bu yıl da, İslam dünyasının her yerinde coşku ile kutlanan bu kandil dolayısıyla düzenlenen programlarda Mirac-ı Muhammedî'nin muhtelif yönleri ile ilgili önemli açıklamalar yapıldı ve değerli düşünceler dile getirildi. Televizyonlarda tertiplenen mevlid ve sohbet programlarının yanında çok sayıda vakıf, dernek ve benzeri sivil toplum örgütleri ile bazı resmî kurum ve kuruluşlarca da programlar düzenlendi. YOYAV da bu vesile ile kandil gecesinden bir gün önce kutlama programı gerçekleştiren örnek kuruluşlardan biri idi.

24 Mayıs 2014 Cumartesi günü saat 13.30'da çok sayıda davetlinin katılımıyla gerçekleştirilen "Huzura Davet ve Hakk'a Vuslat" konulu örnek programda duygulu dakikalar yaşandı.

İsrâ ve Miraç mucizesinin 1436. yıldönümü olan 25 Mayıs 2014 Pazar günü aynı zamanda

merhum Necip Fazıl Kısakürek'in ebediyete intikalinin 31. yıldönümü idi. Bu vesile ile beşi Hz. Peygamber (s.a.v.)'in, biri de merhum Necip Fazıl Kısakürek'in ruhu için olmak üzere okunan altı hatm-i şerîfin duası yapıldı. Beş hatm-i şerîfin sevabının rûh-u Resûlullah'a, bir hatm-i şerîfin sevabının da merhum Necip Fâzıl'ın ruhuna armağan edildiği toplantıda konuşan YOYAV Genel Başkanı Dr. İbrahim Ateş, yaptığı yönlendirici konuşmada şunları söyledi:

"Kıymetli konuklar, değerli dostlar, sevgili kardeşlerim, basınıımızın güzide temsilcileri!

İlahî mesajı insanlara iletmek ve onları Allah'a davet etmekle görevlendirilen Habîbullah'ın huzûr-u Hakk'a daveti ve Mevlâ-yı Mûte'âl Hazretlerine vuslatının yıldönümü olan Miraç kandili münasebeti ile tertiplediğimiz programa teşrif ederek Efendimiz (s.a.v.)'e sevgi ve saygımızı birlikte sergileyip salât ve selamlarımızı sunmamıza vesile olan seçkin heyetinizi en içten ve samîmî duygularımızla selamlıyor, mirâc-ı Muhammedî'nin feyiz ve faziletinden faydalanmamızı ve

miracın hediyelerinden olan beş vakit namazı huşû' ve huzû' içinde eda ederek günde beş defa huzûr-u Hakk'a çıkıp manen miraç eden mutlu ve umutlu Müslümanlardan olmamızı niyaz ediyorum.

Bir gecede gerçekleştirilen bu müstesnâ mucize, Resûlullah (s.a.v.)'a verilen değer ve itibar ile sağlanan destek ve himâyenin çok iyi anlaşılıp ibret alınması için üzerinde durup düşünülmesi gereken hârika bir hâdisedir. Böyle bir hâdisenin yıldönümüne yaklaşmanın haz ve huzuru içinde sözlerime başlarken, içerdiği incelik ve yüceliği idrâk edip anlam ve önemine uygun bir şekilde ihyâ eden bilinçli ve basîretli Müslümanlardan olmamızı diliyorum.

İsrâ ve Miraç mucizesinin 1436. yıldönümü olan 25 Mayıs 2014 Pazar günü aynı zamanda merhum Necip Fâzıl Kısakürek'in vefatının 31. yıldönümü olduğu için, konumuza geçmeden önce O'nun "Miraç" başlıklı şiirini sizlerle paylaşmak istiyorum. Üstad Necip Fâzıl bu şiirinde şöyle diyor:

*"İsrâ... «Gece giden»...
Kur'ânda ismi;
Bir yolcu... İsrâ...
Zamandan, mekândan âzattır cismi;
İlâhî ibrâ...*

*Seven, sevilenle buluşmak diler;
En mahrem meclis...
«Geceleyn beni alıp gittiler...»
Ne güzel hadîs!..*

*Çıktı, çıktı... Ahenk ahenk merdiven...
Her katta bir iş...
Döndürüp yıldızlar üstünde düven,
Kat kat yükseliş...*

*Yanında Cebrâil, altında Burak,
O yere vardı.
O yerde, son nokta, son iz, son durak,
Bir ağaç vardı.*

*Melek dedi: «Burda tamam sınırim;
Ve akıl tamam!
Davranmak istersem yanar kalırım!
Kıpırdayamam!»*

*Sordu: «Artık nasıl erişmek kabil?
Yok mu bir destek?...»
Kendini aşka sal, dedi Cebrâil;
Aşk erdirir tek...*

*Aşka teslim oldu. Nurdan çağlayan...
Engelsiz geçit...
Her kayıttan uzak, O'nu bağlayan,
Allah'a şahit...
O erişti, nasıl erişsin tabir?...
Had ötesi had...
Bir O, tek kul, bir de sayı üstü BİR
Allah ki, ehad..."*

Bu şiirin yazarı olan merhum Necip Fâzıl'ı rahmet ve mağfiretle andıktan sonra bugünkü sohbetimize geçmek istiyorum.

Malumunuz olduğu üzere İsrâ ve Miraç mucizesi, Hz. Peygamber (s.a.v.) elli iki yaşında iken Recep ayının 27. gecesine, Mekke-i Mükerrerme'deki Mescid-i Haram'dan, Kudüs'teki Mescid-i Aksâ'ya ve oradan göklere götürülmesidir. İslâm âlimleri: "Miraç; Resûlullah uyanık hâlde iken ruh ve mübârek bedeni ile birlikte oldu." demişlerdir.

Resûlullah (s.a.v.) Miraç'da Cenneti, Cehennemi, sayısız şeyleri görüp, Kürsî, Arş ve Ruh âlemlerini geçip, bilinmeyen, anlaşılamayan, anlatılamayan şekilde, mekânsız, zamansız, cihetsiz, sıfatsız olarak Allah Teâlâ'yı gördü. Hiçbir mahlûkun bilemeyeceği, anlayamayacağı nimetlere kavuşup bir anda, Kudüs'e ve oradan da Mekke-i Mükerrerme'ye geldi. Miraç hâdisesiyile, Müslümanların imanı kuvvetlendi, kâfirlerin düşmanlığı arttı. Peygamberimiz (s.a.v.)'e kâfirler inanmadı; "Mescid-i Aksâ'nın kaç kapısı, kaç penceresi var?.." gibi sorular sordular. Miraç'da dikkat etmemişti. O anda, Cebrail Aleyhisselâm, Mescid-i Aksâ'yı gözünün önüne (televizyon gibi) getirdi ve cevap verdi.

Recep ayının 27. gecesinde Allah katına yükselen sevgili Peygamberimiz (s.a.v.), Rabbiyle aracısız buluşarak eşsiz bir tecrübe yaşadı. Hüzün yılını yaşarken bu mucizevî yolculukla huzur bulan Resûlullah (s.a.v.), ümmetine, Hak katından Bakara Suresi'nin son ayetleri, Allah'a şirk koşmayanların büyük günahlarının affolunacağı müjdesi ve beş vakit namazla döndü. Bu gece farz kılınan namazla müminler, tıpkı her zaman örnek aldıkları Resûlullah gibi, hiçbir aracıya gerek olmaksızın Allah'ın huzuruna varır, manevî yükseliş yolunda adım atarlar.

Kıymetli kardeşlerim!

Miraç, halkı Hakk'a davetin ödülü olan yüksek huzura davetin sonucu, sevindirici bir vuslat idi. Bu vuslat, kulun Rabbinin huzuruna aldırıldı.

ması, başka hiçbir peygambere nasip olmayan yüceliğe erdirilmesi, Hz. Peygamber (s.a.v.)'den başkasına verilmeyen ilahî ihşan ve ikram ile taltif edilerek değerinin dünyaya duyurulması şeklinde tecellî eden bir vuslat idi. Bu vuslat, mevlid yazarlarından merhum Süleyman Çelebî'nin "Vesîletü'n Necât" adlı kıymetli eserinin "Miraç Bahri" nin 14. beytinde:

"Gel habîbim sana müştak olmuşam,

Cümle halkı sana bende kılmışam." şeklinde ifade edilen ulvî davetin neticesi olan bir vuslattı.

İnsanlık tarihinde benzeri olmayan bu büyük vuslatı dirayetle dile getiren merhum Süleyman Çelebî'nin terennümü ile dilerseniz bu gün bir kere daha teennî, tedebbür ve tefekkürle birlikte okuyup, Efendimiz (s.a.v.)'e ihşan edilen izzet ve ikramın yüceliğini anlamaya çalışalım:

*"Söylesirken Cebrâil ile kelâm
Geldi Refref önüne verdi selâm*

*Aldı ol şâh-ı cihânı ol zamân
Sidre'ye gitti ve götürdü hemân*

.....

*Gel habîbim sâna müştak olmuşam
Cümle halkı sâna bende kılmışam*

*Ne murâdın vâir ise kılâm revâ
Eyleyem bir derde bin türlü devâ*

.....

*Zâtıma mir'ât edindim zâtını
Bîle yazdım âdım ile âdını*

*Hem dedi kim: "Yâ Muhammed ben seni
Bilûrem görmeğe doymazsın beni*

*Avdet edûp davet et kullarımı
Tâ gelûben göreler dîdârımı*

*Sen ki mi'râc eyleyûb etdin niyâz
Ümmetin mîrâcını kıldım namâz"*

Hakk'ın Habîbini huzuruna davetini, İmam-ı Azam Ebû Hanife Hazretleri:

*"Yâ Seyyide-s sâdât-i cî'tuke kasîden
Ercû rîdâke ve ahtemî bihimâkâ"*

Yani: "Ey Efendilerin Efendisi! Rızanı dileyerek ve himâyene sığınarak Sana geldim." beyti ile başlayan 53 beytten oluşan Resulullah (s.a.v.)'i medhettiği kasidesinin yedinci beytinde:

*"Ente-İlezî nâdâke Rabbuke murahhiben
Velekad de'âke li kurbihî ve habâkâ."*

Yani: "Sen, Rabbinin merhaba diye nida edip yakınına (huzuruna) davet ederek yücelttiği (Peygamber)sin."

Malumunuz olduğu üzere bu davet, Resûlullah (s.a.v.)'e maruz kaldığı işkencelere katlanması ve yaşadığı üzüntüleri sabırla savması sonucu vukû' bulmuştur. Şöyle ki, insanlığın önderi olan Hz. Peygamber (s.a.v.) Mekke'deki en zor günlerini yaşıyordu. Arkadaşları tarifsiz bir işkence altındaydı. Mekke sanki bir çember olmuş, Peygamberimiz (s.a.v.)'i her taraftan daraltıyordu. Sıcacık kumlara yatırılmış Hz. Bilal'in, Hz. Ammar'ın, Hz. Sümeyye'nin ve Hz. Fukayha'nın iniltileri, gecenin ninnisi hâline gelmişti. Geceyi yırtan bu çığlıkları, çocuklar annelerine soruyorlardı ne bu ses, diye: Mekke'nin putperest kadınları sessizce ve derin bir acı içinde "Sus ve uyu" diyebiliyorlardı evlatlarına. Hz. Bilal'le beraber Mekke'nin çocukları da "ahad ahad" Allah bir, Allah bir diyorlardı. Hoşlarına gidiyordu bu söz, anlamını anlamasalar bile. Üç yıl boyunca Şi'bi ebî Tâlip' isimli vâdiye hapsedilmiş Hz. Peygamber ve arkadaşları çoğu kez yiyecek ekme bulamıyorlardı. İlk müminlerin çocukları açlıktan ölüyorlardı. Anneler kadar, babalar da çaresiz. Bu vicdansız ve ölçüsüz ambargo sabırları tüketiyordu. Hz. Peygamber (s.a.v.)'in yaşlı gözleri sürekli duaların merkezi olan göğe dönüyordu. Bir çıkış yok muydu acep. Bir kapı yok mu acep.

Bir gün Ebû Tâlip vefat etti. Seksen yaşındaki Peygamber (s.a.v.)'in amcası, yeğenini halden anlamayan Mekke'nin müşrik aristokratlarıyla baş başa bırakıp derin bir sessizliğe büründü. Ebû Tâlip iman etmedi, diyor İslam âlimleri -gerçeği ancak kalplerin Rabbi bilir- ama, o Resûl'un arkasında tam bir kalkandı, tam bir zırhtı. "Muhammed'e bir şey olursa Mekke'de taş üzerine taş bırakmam" demişti. Ürkütmüştü Mekke'nin diktatörlerini. Allah'ın Resûlü (s.a.v.) daha amcasının vefat vurgununu aşamadan, eşi Hz. Hatice'nin vefatı ile derinden sarsıldı. O, vefalı eşini hiç unutmadı. Yıllar sonra Hazreti Aişe (r.a.) biraz da kıskançlık hissi ile olsa gerek: "Sen o yaşlı, dişleri dökülmüş, kadında ne buldun?" diye sorduğunda. Allah'ın Peygamberi (s.a.v.) "Sus Aişe! Kimse yok iken o vardı. Bütün varlığı ile maliyle, gücüyle o vardı. Herkes beni terk ettiğinde o vardı. Evet, Aişe hep Hatice diyeceğim ölünceye kadar hep Hatice!" Hz. Aişe, ondan sonra bir daha Hz. Hatice'yi yanlış cümlelerle anmayacaktı.

Hazreti Resûl (s.a.v.) kendisinden 15 yaş büyük olan Hatice'sini yitirdiğinde derin bir sessizliğe

büründü. İşte o anlar, diktatörlerin tufan gibi Peygamberimize yüklen-dikleri anlardı.

O'nu Mekke'de istemiyorlardı. Nereye gidebilirdi ki? Gidecek, varacak yer yoktu ki! Mağdur dostlarından başka çalınacak kapı da kalmamıştı.

Bir gün yanına evlatlığı gibi gördüğü Hz. Zeyd'i aldı ve Tâif'e gitti. Belki Tâif'te İslam'a gönül verecek, kulak kabartacak insafli birilerini bulurum diyordu. Orada bir ay kaldı. Çalıştı. Çabaladı. Her ortamda tevhidi anlattı. Kız çocuklarının diri diri toprağa gömülmeyeceğini, kadının onuruyla insan olduğunu, köle ticaretinin utanç olduğunu anlattı. Kan davalarından, hayvanlara eziyet etmekten, onları canlı hedef tahtası yapmayacaklarından bahsetti. O, despotizm ve şirk üzerine kurulu düzeni, çirkin ve vicdansız çarkı, gelenekleşmiş tabuları sarstıkça patronların, emek hırsızlarının, zalim diktatörlerin sabrı zorlandı.

Bir gün Tâif'in çocuklarına ve serserilerine taş verip "Şu deliyi taşılayım" dediler. O'na deli diyorlardı. Hiç şüphesiz, iman ettiğinize delicesine iman etmeden delice sevmeyen baş koyamazdınız ki. Öylesine sevecek, öylesine fedakâr olacak, öylesine serden geçeceksiniz ki deli diyecekler. Ve taşladılar. O, hiç beddua etmedi. Nefret etmedi. Sadece koşarcasına Tâif'i terk etmeye çabaladı. Taş atan çocuklara ne kadar da sevgi ile bakıyordu. Hz. Zeyd O'nun etrafında dönüyordu, O'na degecek taşlara başını uzatmaya çabalıyordu.

Nihayet Tâif'in dışındaki bağların oraya gelince oturdu. Yüzünde sızmış kandamları vardı. Hz. Zeyd ağlayarak yüzünü siliyordu. Dudakları çatlamıştı. Serseri taşların yaraladığı, morarttığı vücudu yorgundu. Nefeslendi. Duraksadı. Derinlere daldı. Çok derinlere. Gözünün önüne Ebû Tâlip geldi, Haticesi (R.Anha) geldi. Mekke'de öldürülen ilk kadın şehit Hz. Sümeyye, ihtiyar şehid Hz. Yasir geldi. Gözlerinden bir damla yaş, güzelim sakalına doğru indi. Orada öylece kaldı. Dağları idare eden melekler yanına indiler. Dediler ki, şayet diliyorsan şu Tâif'i saran dağları yürütelim. Tâif'i dağların altına alalım. Peygamber taşlamanın bedeli ağırdı çünkü. Hayır dedi şiddetle. Siz aradan çekilin. Rabbimle beni baş başa bırakın dercesine. Sonra semaya doğru avuçlarını açtı şöyle dua etti: "Allah'ım!

Aklımızdan tefekkürü, dilimizden ve kalbimizden zıkrullahı eksik etmeyelim.

Gücümün zayıflığını, takatimin ağırlığını, insanlar arasında horlanmamı sana şikâyet ederim. Sen merhamet edenlerin en merhametlisisin. Sen zayıfların Rabbisin. Sen benim Rabbimsin. Beni

kime havale ediyorsun. Uzakta olup bana hücum edene mi, yahut işlerimi kendisinin eline verdiği düşmana mı. Eğer sen bana gazaplanmamışsan gerisine aldırmam. Sen benden razı oluncaya kadar eşliğine yüz sürmeye razıyım."

İşte o günleri iyice yalnızlaştığı, iyice horlandığı günlerdi. Bir gece evinde -veya Kâbe'de- iken Cebrail yanına indi. Ey Allahın Resülü davet var gidiyoruz dedi, sordu: Nereye! Sema'ya. Daha ötesine. Ötelerin ötesine. O'nu Mekke'den Kudüs'e götüren Cebrail: Kudüs'ten de semaya doğru yükseltti. Bu muhteşem bir kabul ve muhteşem bir yolculuktu. Ev sahibi Yüceler yücesi Allah, yolcu da Hz. Peygamberse varın siz düşünün. İnsanlık tarihinde eşi görülmemiş bir şerefti. Rabbim, peygamberini teselli ediyordu. Sen sakın terk edildiğini, sahipsiz olduğunu sanma. Bak etinle ruhunla seni en yücelere alıyorum. Orada olağan üstü manzaralar göreceksin. Öyle de oldu. O'na orada Cennet ve Cehennem, mahşerden dehşet veren kesintiler, merhamete dair sınırsız affı temsil eden sahneler gösterildi. İtibar ma seyekûn-olacak olana dair manzaraları, Rabbim O'na görsün diye gösterdi. Görsün ki, döndüğünde anlatsın. Hz. İbrahim'in dirilen kuş ölülerini gözleriyle gördüğü gibi.

Kaderin yazıldığı kalemin sesini duydu. Öyle bir yere geldiler ki: Cebrail orada duraksadı. Hz. Peygamber, yürümeyecek misin ey Cebrail, dediğinde: "Senin dışındaki biz yaratılmışların sınırı burada. Buradan bir adım geçersen yanarım diyordu. Allah'ın Resülü geçiyordu. Sonra neler oldu orada bilmem nasıl tarif edilse. Doğrusu bu noktadan sonra kalem ve defter edeple geri çekilir. Daha bana dokunma dercesine. Dil, göz ve kalem derin bir sessizliğe bürünür... O gece namaz emri ni aldı. Müminlerin Cehennemde ebedi kalmama müjdesini aldı. Büyük peygamberlerin ruhaniyeti ile görüştü. Götürüldüğü gibi geri getirildi. Ertesi gün bunu ilan ettiğinde, Mekke'de kasırgalar esti. Yer yerinden oynadı... Şimdi dünyadaki bütün müminler büyük huzura davet edilen peygamberlerini hatırlıyorlar. Hasretle ve içten içe büyüyen vuslat aşkıyla. Göklere çağrılan göğün davetçisine sonsuz salât ve selam sürdürüyorlar.

Resulullah (s.a.v.)'in dünyada nail olduğu bu vuslata ümmetinin ahirette nail olabilmeleri için, kullukla kaim, ibadet ve taatta daim olmaları gerekir. Haktan gelene razı, mübtela oldukları mihnet ve musibetlerle eza ve cefalara mütehammil olmaları icap eder.

Unutulmamalıdır ki biz kullar, her daim Rabbimize muhtacız ve rızasına da ihtiyacımız var, o halde temeli sağlam olmalı amellerimizin ki, varacağımız vuslatta arzulanığımız vuslatla paralel olmalı. Mümin kulun vuslatı elbette ki Rabbine yüzünün akıyla kavuşmaktır. Bu çizgide ruhunu, kalbini Rabbinin aşkına endeksleyip, o paralelde ilerlemeyi yegâne ölçü almalı, bu düsturdan da asla taviz vermemelidir.

Mademki Rabbimizin her bir isminin bir tecellisi vardır, biz aciz kulların da davranışlarımızın, kullandığımız sözcüklerin ortaya çıkması halinde karşılaşacağı bedeller vardır. O halde sonradan pişmanlık duymak istemiyorsak, sâlih ameller çerçevesinde temelleri sağlam atmamız ki, sonumuz hüsrana noktalanmasın. Aklımızdan tefekkürü, dilimizden ve kalbimizden zikrullahı eksik etmeyelim ki, Rabbimiz bizleri terk etmesin ve karanlık sapa yollara sapmayalım.

O halde tecelliye sâlih ameller olarak defterimizde görmek istiyorsak, ihlâslı ve erdemli halle-re tutunarak ve bu azimle ilerlemekten ödün vermeden yol almakta yarar var. Rabbimiz, kulluk yolculuğumuzda, bizden razı geleceği maneviyatı taşıtırsın, vuslata erinceye değin...

Şunu iyi bilelim ki aşağıdaki altı aşamayı geçmeden, Hakk'a yakınlık derecelerine ulaşamayız.

Birinci aşama; azalarını dinin haram kıldığı şeylerden uzak tutmaktır.

İkinci aşama; nefsi, alışıp sevdiği kötü âdetlerinden kesmektir.

Üçüncü aşama; kalbi, beşeriyet hâlinin karanlık ve perdelerinden kurtarmaktır.

Dördüncü aşama; sırrı, tabiatın kötülük ve bulanıklığından temizlemektir.

Beşinci aşama; ruhu, hissî perde ve engellerden kurtarmaktır.

Altıncı aşama; aklı, boş hayal ve vehimlerden kesip kurtarmaktır.

**Unutulmamalıdır ki
biz kullar, her daim
Rabbimize muhtacız ve
rızasına da ihtiyacımız var.**

Bir âbid, Mekke-i Mükerreme'de kırk yıldır ibadet ediyor fakat her "lebbeyk Allahümme lebbeyk" dediğinde hâtiften bir ses "lâ lebbeyke velâ sa'deyk, haccın da makbul değil" diyordu. Fakat

bu âbid amelden vazgeçmiyor yine ibadetine devam ediyordu.

Bir gün yanına bir adam geldi. Âbid, "lebbeyk" dediğinde hâtiften yine "lâ lebbeyk" diye cevap geldi. Adam bu sesi işitince içinden, "Bu adam terk edilmiş, kovulmuş bir adamdır", diyerek ondan uzaklaşmak istedi. Âbid:

"Ne oldu da gidiyorsun?" diye sordu. Adam:

"Sen lebbeyk dedin fakat sana lâ lebbeyk denildiğini işittim" dedi. Âbid:

"Ben o sesi kırk yıldır işitiyorum. Ama ne yapayım? Allah'tan başka gidecek bir kapı var mı? Bin sefer de kovsa yine başka gidecek kapım yok ve O'nun kapısında durmaya da devam edeceğim" dedi.

Hak Teâlâ onun amelini kabul etti, ondan razı oldu ve kırk sene sonra da olsa âbid "lebbeyk" dediğinde "lebbeyke ve sa'deyk" diye cevap geldi.

Eminim, hepimiz Efendimiz gibi huzûru Hakk'a varmayı, Cemalullah'ı görmeyi dileriz. Ancak temenni tembellikle tahakkuk etmez, gemi de karada gitmez. Bunun için Resulullah (s.a.v.)'in yoluna girmek, izinde olmak, ahlakı ile ahlaklanmak ve sünnet-i seniyyesine sarılmak gerekir. Rıza-i Rahman'a ermek, Cennet-i a'lâyâ girmek ve Cemalullah'ı görmek, kullukta kaim, iman, ibadet, itaat ve istikamette daim olmakla elde edilir. Allah'ı görmek isteyen, Allah'ın gördüğü yerlerde görülmeli, Allah'ın kendisine ihsan ettiği nimetlerin eserlerini üzerinde göstermeli ve Allah'a şükrü ifası icap eden önemli bir görev bilmelidir. Taşlansa bile takvadan taviz vermemeli ve taatı terk etmemelidir.

Miraç kandilini kutlamak isteyen de Hakk'ın huzuruna çıkan Peygamber (s.a.v.)'in izinde olmalı, aslâ O'nun yolundan sapmamalıdır.

Bu inanç ve anlayışla Miraç kandilinizi gönülden kutluyor, bizleri de dualarınıza dahil etmeniz dileği ile Yaradan'a yar ve yakın olmanızı temenni ediyor, hepimizi hürmet ve muhabbetle selamlıyorum."

Beratta Bağışlanmak

Üç ayların içerdiği dört kandilin üçüncüsü olan Berat Kandili, Şâbân ayının on dördüncü gününü on beşinci gününe (12 Haziran 2014 Perşembe gününü 13 Haziran 2014 Cuma gününe) bağlayan gece idrâk edildi. Türkiye’de Berat Kandili denilen bu mübarek geceye diğer İslam ülkelerinde “Leyletü-n nısfı min Şâ’bân” yani “Şâ’bân’ın yarısı gecesi” denilmektedir. Gecenin feyiz ve faziletini bildiren hadis-i şeriflerde de bu deyim kullanılmaktadır.

Öte yandan bazı İslamî eserlerde, Berat gecesinin içerdiği özellik ve güzelliklerden dolayı, belirtilen adların yanında meleklerin bayram gecesi, keffâret gecesi, hayat gecesi, şefaât gecesi, mağfîret (bağış) gecesi, kurtuluş gecesi, kısmet gecesi ve takdir gecesi diye adlandırıldığı da görülmektedir.

Günahlardan arınmayı ve kötülüklerden korunmayı dileyen Müslümanlar için müstesnâ bir fırsat olan Berat gecesi, İlahî ihşan ve ikramlarla bağış ve bereketin arttığı, rahmet deryasının taşıdığı ve mağfîret musluğunun açıldığı değerli bir gecedir. O’nun değerini bilip, feyiz ve faziletinden faydalanarak, manen motive olacak duyarlı ve dirâyetli davranışlarda bulunmak bahtiyarlık olur. O’nu gafletle geçirmek de büyük bir kayıp olur.

Ellerin Allah’a açılıp, nedamet duyguları ile göz yaşlarının akıtıldığı bu gecede, tevbe ve istiğfâr

eden Müslümanlar, günah kirlerinden arınıp bağışlanmak ve suçlardan sıyrılıp beratlarını alan mutlu insanlardan olmak için Allah Teâlâ’ya yalvarıp yakardılar.

İbâdetlerin Allah’a arz edildiği Şâ’bân ayının en kıymetli gecesi olan Berat gecesinde Yaradan’a yalvarıp yakararak, nefis ve iblisin esiri olmaktan kurtulup, rahmet-i Rahmân’a nâil ve mağfîret-i Mennân’a mazhar olma niyazında bulundular. Toplantılara katıldılar. Televizyonlarda yayımlanan dinî programları izlediler. Kur’ân okudular, namaz kıldılar. Ebediyete göçen büyükleri için hatm-i şerîfler okuyup, sevabını ruhlarına armağan ettiler. Hayatta olan ebeveynleri ile yakınlarını ziyaret edip kandillerini kutladılar ve hayır dualarını aldılar. Bu arada çevrelerinde bulunan dar gelirli muhtaç insanları görüp gözetmeyi ihmal etmediler. Böylece geceyi, bağışlanıp beratlarını almalarına vesile olacak ibâdet, ta’at, hayır, hasenât, tevbe, istiğfâr, dua ve niyazla değerlendirip meleklerin mağfîret dilediği müminlerden olmaya çalıştılar.

Diğer kandillerde olduğu gibi bu kandilde de mensupları ile dostlarını motive etmenin gayreti içinde olan YOYAV, 12 Haziran 2014 Perşembe günü öğleden sonra, Berat gecesine sayılı saatler kala düzenlediği kutlama programında gecenin mana, mahiyet ve muhtevası hakkında önemli

açıklamalar yapıldı. Başta Hz. Peygamber (s.a.v.) olmak üzere bütün peygamberler, din ve devlet büyükleri ile ebediyete intikal eden bilumum müminlerin ruhlarına ithafen okunan 6

hatm-i şerîfin duasını yapan YOYAV Genel Başkanı Dr. İbrahim Ateş, “Beratta Bağışlanmak” konulu sohbetinde şu cümlelere yer verdi:

“Üç ayların yarısına yaklaşıp Berat gecesinin eşliğine gelmenin bahtıyarlığına eren kıymetli konuklar, iyiliklerde ileri, kötülüklerde geri ve günahlardan berî olmalarını dilediğim değerli dostlar, meleklerin mağfiret dilediği müminlerden olmalarını temenni ettiğim sevgili kardeşlerim, basınıımızın güzide temsilcileri!

Manevî iklimine girdiğimiz üç ayların içerdiği mübarek ve müstesnâ gecelerden biri olan Berat kandilini bir kere daha idrâk etmek üzere olmanın sevinç ve saadeti içinde seçkin heyetinizi sevgi ve saygı ile selamlıyor, Allah Teâlâ'nın sevdiği, sevdiğini ve sevindirdiği mutlu kullarından olmanızı diliyorum.

Bir yıl içinde meydana gelecek olaylar, ölümler, doğumlar ve benzeri hallerle ilgili programların ilgili meleklerle verileceği Berat gecesine sayılı saatler kala düzenlediğimiz “Beratta Bağışlanmak” konulu programa teşrif ederek, bu mübarek geceyi birlikte karşılamamıza ve yüce Rabbimize yalvarıp yakararak bizleri bu gece bağışlanıp beratını almayı hak eden kullarından kılması niyazında bulunmamıza vesîle olan siz saygı değer konuklarımıza takdir ve teşekkürlerimizle tebrik ve iyi dilekelerimizi arz ederek hoş geldiniz diyorum.

Bu gecede tevbe ve istiğfâr eden herkesin tevbesinin kabul edilip günahlarının bağışlanması, Yaradan'a yalvarıp yakaran her müslümanın hayırlı muradının hâsıl olması temennisi ile sözlerime başlarken, bu geceyi ihlâsla ihyâ eden herkesin beratını alıp, rızâ-i Rahmân'a erdirecek, cennet-i âlâ'ya girdirecek ve Cemâlullah'ı gördürecek duyarlı ve dirayetli davranışlarda bulunmasını diliyorum.

Kıymetli konuklar!

Zaman hızla akarken bir an durup hayatımızı gözden geçirdiğimizde, bazı şeyleri hiç yapmamış olmayı arzularız. Bunların en başında işlediğimiz günahlar gelir. Unutmak isteriz onları, dahası hiç yapmamış olmayı dileriz. Rahmân olan Rabbimize yönelir, tevbe ederiz. Şâ'bân ayının on beşinci gecesi olan Berat gecesini üzerimizdeki günah yükünden

**Berat gecesini,
üzerimizdeki günah yükünden kurtulmak,
yeniden, tertemiz bir başlangıç yapmak için
yüce Allah'ın bizlere lütfettiği
müstesnâ zaman dilimlerinden biridir.**

kurtulmak, yeniden, tertemiz bir başlangıç yapmak için yüce Allah'ın bizlere lütfettiği müstesnâ zaman dilimlerinden biridir. Zira ilahî rahmetin yeryüzünü baştan başa kapladığı bu

gece, Rabbimizin fecrin doğuşuna dek, “Benden mağfiret dileyen yok mu, onu bağışlayayım! Benden rızık isteyen yok mu, onu rızıklandırayım! Belaya dâçar olan yok mu, ona afiyet vereyim! Şöyle olan yok mu? Böyle olan yok mu?” dediği, tevbe kapılarının ardına kadar açıldığı “Berat Gecesi”dir.

Bu gece rahmet kapılarının açılıp, duâların kabul olacağı dört gecedendir. Resûlullah (s.a.v.) bu gece çok ibâdet ve dua ederdi.

Kur'ân-ı Kerîm, Levhilmahfûz'a bu gece indi. Allah Teâlâ, ezelde, hiçbir şey yaratmadan önce, her şeyi takdir etti, diledi. Bunlardan, bir yıl içinde olacak her şeyi, bu gece meleklerle bildirir. Hadis-i şeriflerde buyruldu ki:

“Rahmet kapıları dört gece açılır. O gecelerde yapılan dua, tevbe reddolmaz. Ramazan ve Kurban Bayramının birinci geceleri, Berat gecesini ve Arefe gecesidir.”

“Bu yıl içinde doğacak her çocuk, bu gece deftere geçirilir. Bu yıl içinde öleceklerin isimleri, bu gece özel deftere yazılır. Bu gece herkesin rızıkı tertip olunur. Bu gece herkesin amelleri (işleri) Allah Teâlâ'ya arz olunur.”

Dolayısıyla bu gece mübarek Şâ'bân ayının en feyizli ve fazîletli gecesidir. Neseî'nin Hz. Usâme (r.a.)'dan rivayet ettiği bir hadis-i şerifte, Hz. Aişe (R.Anha): “Ey Allah'ın Resûlü! Şâ'bân ayında tuttuğun oruç kadar hiçbir ayda oruç tuttuğunu görmedim.” dediğinde, Hz. Peygamber (s.a.v.): “O (Şâ'bân ayı) Recep (ay) ile Ramazan (ay) arasında öyle bir aydır ki insanlar O'ndan gafil olurlar. (Oysa) O (ay) amellerin alemlerin Rabbine arz edildiği bir aydır. Ben amelimin oruçlu iken Allah'a arz olunmasını severim.” buyurmuştur.

Bu hadis-i şeriften açıkça anlaşılacağı üzere Şâ'bân ayında, özellikle Berat gecesini öncesi ve sonrasında oruç tutmanın fazileti büyüktür. Öte yandan Hz. Aişe (R.Anha)'nın: “Resûlullah (s.a.v.)'ın Ramazan ayı dışında hiçbir ayın tamamını oruçlu geçirdiğini görmedim. O'nun Şâ'bân ayında oruç tuttuğu kadar hiçbir ayda oruç tuttuğunu da görmedim.” dediği rivayet edilmiştir. Bu rivayetten Resûlullah (s.a.v.)'ın Şâ'bân ayında ibâdete ne kadar önem verdiği anlaşılmaktadır.

Berat gecesi Şâ'bân ayının kalbi niteliğinde denecek kadar kıymetli bir gecedir. İmam-ı Sübkî, Cuma gecesini ihyâ etmenin bir haftalık günahı, Berat gecesini ihyâ etmenin bir yıllık günahı, Kadir gecesini ihyâ etmenin de bir ömürlük günahı gidermeye vesile olacağını söylemiştir. Bir yıllık günahın giderilmesine vesile olacak Berat gecesi gibi önemli bir fırsatı kaçırmayı, O'nun feyiz ve faziletinden gâfil olmak hiç de akılcı bir davranış olmaz. Müslüman, bu geceye çok iyi hazırlanmalı ve O'nu zikir, fikir, şükür, ta'at, tilâvet-i Kur'ân, namaz, niyaz, tevbe ve istiğfârla değerlendirip nedâmet gözyaşları ile günahların kirlerinden arınmanın gayreti içinde olmalıdır.

Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) bir hadîs-i şerîfde: "İki göz vardır ki, cehennem ateşi onlara dokunmaz: Allah korkusundan ağlayan göz, bir de gecesini Allah yolunda nöbet tutarak geçiren göz." buyurmuştur.

Başka bir hadîs-i şerîfde de: "Allah korkusundan ağlayan kimse, süt memeye geri girinceye değin cehenneme girmez." buyurmuştur.

Diğer bir hadîs-i şerîfte ise: "Allah korkusundan gözlerinden sinek başı kadar gözyaşı çıkıp yüzüne değen mümin bir kulun yüzüne cehennem ateşi dokunmaz." buyurulmuştur.

De-kâiku-l Ahbâr'da nakledildiğine göre kıyamet günü kötülükleri ağır basan bir kul getirilir ve cehenneme atılması emredilir. O'nun gözlerinin kirpiklerinden biri dile gelip: "Yâ Rabbi! Senin Resûlün Hz. Muhammed (s.a.v.): 'Kim Allah korkusundan ağlarsa, Allah o gözü cehenneme haram kılar.' buyurdu. Ben de Senin korkundan ağladım." der. Allah Teâlâ, onu dünyada Allah korkusundan ağlayan bu kirpiğin sayesinde bağışlayıp cehennemden kurtarır. Cebrail (a.s.) de falan oğlu falan bir tek kirpiğin sayesinde kurtuldu diye nidâ eder.

Bidâyet-ül Hidâye'de nakledildiğine göre de kıyamet günü olduğunda cehennem kükreyerek getirilir. O'nun şiddetinden her millet dizleri üzerine çöker. Öyle ki cehennemden kükreyişi beş yüz yıllık mesafeden duyulur. Peygamberler bile 'nefsî nefsi' yani 'ben ben' der. Ancak Hz. Peygamber (s.a.v.) 'ümme'tî ümme'tî' yani 'ümme'tim ümme'tim' der. Cehennemden dağlar gibi çıkan ateşi itmeye çalışan ümme't-i Muhammed: "Ey ateş! Namaz kılanlar hakkı için, sadaka verenler hakkı için, oruç tutanlar hakkı için dön." der. Ateş dönmez. Bunun üzerine Cebrail (a.s.): "Ateş, ümme't-i Muhammede yöneldi." diye nidâ eder ve bir kadeh su getirip Resûlullah (s.a.v.)'a verir: "Ey Allah'ın Resûlü! Bunu al, ateşe dök, derhal söner" der. Hz. Peygamber (s.a.v.) Cebrail (a.s.)'e: "Bu nedir?" diye sorar. Cebrail (a.s.) da: "Bu ümme'tinin âsilerinden Allah

korkusundan ağlayanların gözyaşlarıdır. Şimdi onu ateşe dökmen için Sana vermekle emrolundum." der. Hz. Peygamber (s.a.v.) onu döker dökmez Allah'ın izni ile ateş söner.

Aktarılan bu açıklamadan anlaşılacağı üzere cehennem ateşini söndürecek yegane su, Allah korkusundan ağlayanların gözyaşlarıdır.

Mâ'nâ büyüklerinden Muhammed bin Münzir, ağladığı zaman yüzünü ve sakalını gözyaşları ile siler ve: "Cehennem ateşi gözyaşlarının dokunduğu yeri yemeyeceğini duydum." derdi. Bunu bilen mümin, Allah'ın azabından korkup nefsanî arzulardan uzak durmalı ve Allah korkusundan ağlayıp O'na isyan etmekten geri durmalıdır.

Nâzi'ât Suresi'nin: "Azana ve dünya hayatını ahirete tercih edene, şüphesiz cehennem tek barınaktır. Rabbinin makamından korkan ve nefsinin kötü arzulardan uzaklaştıran için ise şüphesiz cennet yegane barınaktır." mealindeki 37-41. ayetlerinde bildirilen uyarıları devamlı göz önünde bulundurmalıdır.

Bu ayetlerde dikkatimize getirilen ilahi uyarıların devamlı göz önünde bulundurulup her iş ve uğraşımızda Allah Teâlâ'nın iradesi ve rızası doğrultusunda davranışlar sergilememizde ve hayatımızın rotasını belirlemede etken olması temennisi ile sözlerimi noktalarken, birkaç saat sonra inşallah bir kere daha idrak etme bahtiyarlığımıza ereceğimiz Berat kandilini layıkı vechi ile ihya edip, beratını alanlardan olmamız niyazı ile kandilinizi gönülden kutluyor, bu vesile ile yazmış olduğum "Beratta Berat Almak" başlıklı üç dörtlükten oluşan şiirimle sizleri selamlamak istiyorum:

Beratta Berat Almak

Beratta al bir berat,

Kulluğun tadını tat.

İçinden iblisi at,

Huzuruna huzur kat.

Gecesinde kıyamı,

Gündüzünde sıyamı,

İhyasında kıvamı,

Elde edip al berat.

Günahkâr olsan bile,

Allah'a dön af dile.

Tevbe istiğfar ile,

Beratta bağış dile."

Ramazan ve Her Zamanın Kalbi Kadir Gecesi

İnsan hayatında zamanın önemli bir yeri vardır. Her insan bir zaman içinde doğar, bir zaman içinde yaşar ve bir zaman içinde hayata gözlerini yumar. Herkesin doğduğu, yaşadığı ve öldüğü zamanın kendisi için bir mana ve ehemmiyeti vardır. Bunun için doğum gününü kutlar, öleceği günü unutmaz, ona hazırlık yapar, hayatını Hakk'ın rızasına erdirecek duyarlı ve dirayetli davranışlarla değerlendirmenin gayreti içinde olur. Ömür servetinin dakikasını dahi değersiz davranışlarla ve önemsiz uğraşlarla geçirmez. Özellikle üç aylarla, Ramazanın ve tüm zamanın kalbi olan Kadir Gecesi'ni boş geçirmemeye özen gösterir. Kadir Gecesi başta olmak üzere mübarek gün ve gecelerin feyiz ve faziletinden faydalanarak estirilene manevî havayı teneffüs etmeye, yağdırılan rahmet ve mağfirete mazhar olmaya çalışır. Elini ve gönlünü Allah'a açıp bağışını, bereketini, lütfünü ve keremini niyaz eder.

Bu yıl 1433. Ramazan ayını idrak edip ibadet, taat, tilâvet-i Kur'ân, zikir, şükür, tövbe ve istiğfar ile dolu dolu geçirerek manen motive olma cihetine giden Müslümanlar, onun kalbi niteliğinde olan Kadir Gecesi'nin eşğine geldiler. Bin

aydan daha hayırlı olan mübarek Kadir Gecesine sayılı saatler kala düzenlenen toplantılarda dile getirilen düşünceleri dinlemek ve yapılan dualara âmin demek için toplantıların yapıldığı yerlere akın ettiler.

Bu toplantıların tertiplendiği yerlerden biri de YOYAV Kültür Merkezi idi. 3 Ağustos 2013 Cumartesi günü öğle namazının akabinde salonu dolduran davetlilere hitap eden Dr. İbrahim Ateş, "Ramazan ve Her Zamanın Kalbi Kadir Gecesi" konulu konferansında önemli açıklamalarda bulundu.

Duhan Suresi'nin ilk 8 ayeti ile Kadir Suresi'ni okuyarak konferansına başlayan Dr. Ateş, salonda huşu ve huzur havası estirip dinleyicilere duygulu dakikalar yaşatan konuşmasında şu cümlelere yer verdi:

"Kadir-kıymet bilen kıymetli konuklar, kıymetini Kur'ân'dan alan Kadir Gecesi'nin mana, mahiyet ve muhtevasını müdrik olan muhterem misafirler, kıymeti Kur'ân ile bildirilen ve içinde Kur'ân indirilen mübarek, müstesna ve muhteşem bir gecenin eşğine gelmenin sevinç ve saa-

detini yaşayan sevgili kardeşlerim, basınımmızın güzide temsilcileri!

Ramazân-ı şerîfin son on gününe ve cehennemden kurtuluş vesilesi olan üçüncü dilimine girip, Kadir Gecesi'nin eşğine

gelmenin haz ve huzuru içinde düzenlediğimiz "Ramazan ve Her Zamanın Kalbi Kadir Gecesi" konulu konferansımıza katılarak bu mübarek geceyi birlikte karşılamamıza vesile olan güzide heyetinizi gönülden ve samîmî duygularımızla selamlıyor, bu gece bağışlanıp rahmet-i Rahmân'a ve mağîret-i Mennan'a mazhar olan mutlu ve bahtiyar insanlardan olmamızı diliyorum.

Yüce Rabbimizin bizlere büyük bir lütfü olan bu mübarek gecenin feyiz ve faziletinden faydalanıp, bir yıllık manevî enerjii edinmemiz temennisiyle sözlerime başlarken, onu Resûlullah (s.a.v.)'in tavsiye ve talimatına uygun dirayetli ve duyarlı davranışlarla değerlendirip, kırâet-i Kur'ân, zikr-i Rahmân ve münâcât-ı Mennan ile dolu dolu geçirip, Allah'ın kendileri ile meleklerine övündüğü ve meleklerin selam verip musâfaha ettiği (el sıkma) bilinçli ve basîretli Müslümanlardan olmamızı niyaz ediyorum.

İnşallah birkaç saat sonra idrâk edeceğimiz Kadir Gecesi'nde, bir hadîs-i şerîf de beyan buyurulduğu üzere Cebrail Aleyhisselam melekleri, her ayakta olan, oturan, namaz kılan ve zikredene selam vermelerine, onlarla musâfaha etmelerine ve dualarına âmin demelerine teşvik eder. Bundan da anlaşılıyor ki, Kadir Gecesi, Meleklerin müminlere mültefit, müsellim ve müstağfir oldukları mübarek ve müstesna bir gecedir.

Kıymetli kardeşlerim!

Kadir Gecesinin gölgesi üzerimize düştü. Müslümanların bir kere daha onunla buluşmasına sayılı saatler kaldı. Malumunuz olduğu üzere bu gece Kur'ân-ı Kerîm'in indirilmesine sahne olan kıymetli bir zaman zarfıdır. Dolayısıyla kıymetini O'ndan almıştır. İçinde olduğumuz Ramazan ayının ve yaşadığımız her zamanın kalbi niteliğindedir. Nasip olursa inşallah kısa bir süre sonra o kalbin içine gireceğiz. Kur'ân-ı

“Kim Kadir Gecesi inanarak ve karşılığını Allah'tan umarak ihyâ ederse, onun geçmiş günahları bağışlanır.”
Hadîs-i Şerîf

Kerîm'in indirilmesine zarf olan bu muhteşem ve muhteşem gece bizi de içine alacak ve Kur'ân'dan kazandığı değerle bizleri de değerli kılacaktır.

Ancak bu değere, Kadir Gecesi'nin

kıymetini bilip, O'nu ibadet ve taatla değerlendirenler ereceklerdir. Duhan Suresi'nin “Biz Onu (Kur'ân-ı) mübarek bir gecede indirdik...” mealindeki üçüncü ayetinde beyan buyurulduğu üzere bu mübarek gecenin bereketi, onu iman ve ihlâsla ihyâ edenleri kuşatacak ve geçmiş günahlarının bağışlanmasına vesile olacaktır. Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.)'in: “Kim Kadir Gecesi inanarak ve karşılığını Allah'tan umarak ihyâ ederse, onun geçmiş günahları bağışlanır.” mealindeki hadîs-i şerîfinde beyan buyurulan müjde-i Muhammedîye mazhar olacaktır.

Fakat bu müjdeye mazhar olmak için, ihyâ etmenin ne demek olduğunu bilmek ve icâbının ifâsı cihetine gitmek gerekir. Öyleyse “ihyâ etmek” ne demektir? Önce onu iyice öğrenelim. Ehline bilindiği üzere “ihyâ” kelimesi Arapçada “ahyâ” fiilinin mastarı olup yaşatmak, canlandırmak, hayata hâkim kılmak, diri ve canlı konumda kalmasını sağlamak demektir. Buna göre Kadir Gecesi ihyâ etmek demek; O'na kıymet kazandıran Kur'ân'ın kadrini bilip, O'nu kalbimize indirmenin, kafamıza girdirmenin, hafızamıza yerleştirmenin ve hayatımıza hâkim kılmanın gayreti içinde olmaktır. Başka bir ifadeyle Kur'ân'ın sahibi olan Allah Teâlâ'ya kul olmanın bilincine erip içerdığı incelik ve yücelikleri öğrenip emirlerine uymaya ve yasaklarından uzak

Programa katılanlardan bir grup.

durmaya çalışmaktır. Kur'ân'ı Resûlullah (s.a.v.)'in okuduğu gibi okumaya, anladığı gibi anlamaya ve yaşadığı gibi yaşamaya yönelmektir.

“Kadir Gecesi bin aydan hayırlıdır.”

(Kadir Suresi, 3)

Bu inanç, bu bilinç, bu anlayış, bu arayış ve bu davranışta olan kişi, Kadir Gecesi'ni ihyâ edip belirtilen müjdeye mazhar olduğu gibi, Kur'ân-ı Kerîm'in kendisine de benzeri değer kazandırması dileğiyle O'na sınıksız sarılıp sahip çıkacak ve inşallah ahirette Allah'ın huzuruna varınca Kur'ân'ın şefaatine nail olacaktır. Dolayısıyla Hz. Peygamber (s.a.v.)'in: “Ümmetimin en faziletli olanları, Kur'ân'ı taşıyanlar (ezberleyenler)dır.” mealindeki hadis-i şerîfi ile, “Sizin en hayırlınız, Kur'ân-ı öğrenen ve öğrendir.” mealindeki hadis-i şerîfi dikkatle ve dirayetle değerlendirilmelidir.

Kadir Gecesi'ni, açıklanan anlamıyla Allah için ihyâ etmenin zaruret ve ehemmiyetine inanarak tilâvet-i Kur'ân, namaz, niyaz, zikir, şükür, tövbe ve istiğfarla geçirip ecini Allah'tan uman Müslüman, inşallah rahmet-i Rahmân'a ve mağfiret-i Mennan'a mazhar olacaktır.

Ramazan ayını diğer aylardan ayırıp daha farklı kılan faktör, Kur'ân-ı Kerîm'in bu ayda indirilmeye başlaması olduğu gibi, Kadir Gecesi'ni bin aydan hayırlı kılan faktör de Kur'ân-ı Kerîm'in bu gecede indirilmeye başlamış olmasıdır.

Buyurun bu gerçeği dile getiren ayet-i kerimelerin meallerini birlikte okuyalım:

“Ramazan ayı, insanlara yol gösterici, doğrunun ve doğruyu eğriden ayırmanın açık delilleri olarak Kur'ân'ın indirildiği aydır...” (Bakara, 185)

“Biz onu (Kur'ân'ı) Kadir Gecesi'nde indirdik. Kadir Gecesi'nin ne olduğunu sen bilir misin? Kadir Gecesi bin aydan hayırlıdır.” (Kadir, 1-3)

Mealleri arzedilen ayetlerin dikkatle incelendiğinde görüleceği üzere Kur'ân-ı Kerîm'in indirildiği gece, Duhan Suresi'nin 3. ayetinde “mübarek”, Kadir Suresi'nin 3. ayetinde de “hayırlı” sıfatıyla tavsif edilmiştir. Tabii her iki sıfatta Kur'ân-ı Kerîm'in o zaman zarfında indirilmiş olmasıyla kazanılmıştır.

Kur'ân-ı Kerîm'in indirildiği zaman da mübarek, mekân da mübarektir. Bu itibarla Kadir

Gecesi de mübarek, Hira Mağarası ve Nur Dağı da mübarektir. Kur'ân'ı tutan el de mübarek, okuyan dil de mübarek, koruyan kafa ve kalp de mübarektir. Dolayısıyla O'nu tutan el ile okuyan dilin temiz olması gerek.

Öte yandan Kadir Gecesi hayırlı bir gece olduğu gibi, O'nun ihsan edildiği ümmet de hayırlı bir ümmettir. Gelin şimdi de bu gerçeğin beyan buyurulduğu Âl-i İmran Suresi'nin 110. ayetinin mealini birlikte okuyalım:

“Siz, insanların iyiliği için ortaya çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz. İyiliği emreder, kötülükten men eder ve Allah'a inanırsınız.”

Tabii Müslümanların en hayırlı ümmet olma sıfatı da Allah'a iman, Kur'ân'a hürmet, ahkâmına riayet ve Hz. Peygamber (s.a.v.)'e ittiba' (uymak)la kazanılmıştır. Adı Müslüman olup, tadı Müslüman olmayanlarla Kur'ân'a kafa tutup, kendilerine göre ahkâm kesenler hayırlı ümmet olamazlar.

Hayırlı ümmet olan Müslüman; Allah'ın, Kur'ân'ın, Peygamberin, imanın, İslam'ın, ebeveynin, ilmin, irfanın, hakkın, hakikatın, vaktin, nimetin, sıhhatin ve afiyetin kadrini bilen insandır. Kadir-kıymet bilmek Müslümanın önde gelen özelliklerinden biridir. Müslüman; Allah'ın kadrini bilir, kullukta kusur etmez. Peygamberin kadrini bilir, O'nu örnek almaktan geri durmaz. Kur'ân'ın kadrini bilir, O'nunla birlikteliği dünyaya değişmez. Meleklerin kadrini bilir, onları rahatsız edecek söz ve davranışlarda bulunmaz. Ebeveynin kadrini bilir, onlara öf bile demez. Akranın kadrini bilir, sıla-i rahmi terk etmez. Arkadaşların kadrini bilir, birini bile incitmez. İnsanların kadrini bilir, kimseye kötü davran-

Programa katılanlardan başka bir grup.

Hatim duasına katılanlardan bir grup.

maz. Ömür servetinin kıymetini bilir, onu çar-çur etmez. Kadir Gecesi'nin kadrini bilir, O'nu ihmal etmez. İlimin kadrini bilir, öğrendiğini unutmaz. Varlığın kadrini bilir, onu kötüye kullanmaz. Kendinin kadrini bilir, nefis ve iblise esir olmaz.

Kadir-kıymet bilmek, hürmet ve muhabbeti getirir. Kıymet bilen kiymeti bilindir, seven sevilir, sayan da sayılır.

Kadir Gecesi kıymetli bir gece ve değeri büyük olan mübarek bir zaman dilimidir. Ramazanın içinde olmakla beraber hangi gece olduğu kesin bilinmeyen bu gecenin, Ramazanın son on gününde olduğu kuvvetle muhtemeldir. "Kadir Gecesi'nin Ramazanın son on gününde arayın." buyuran sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) bu hususa işaret etmiştir.

Ramazanın son on gününün tek gecelerinden birinin Kadir Gecesi olabileceği, yani 21, 23, 25, 27 veya 29. gecesinin Kadir Gecesi olabileceği görüşünü beyan eden ilim ehli olmuş ise de 27. gecesinin Kadir Gecesi olduğuna dair görüş ittifak derecesinde olup öteden beri herkes tarafından bu gece Kadir Gecesi olarak kutlana gelmiştir.

Müminlerin, Ramazanın her gecesini Kadir Gecesi imiş gibi ibadet ve taatla geçirmeye özen göstermeleri için ya da

bilemediğimiz bir hikmetten dolayı Allah Teâlâ bu geceyi kesin olarak belirtmeyip gizli tutmuştur. Bunun için büyüklerimiz: "Her geceyi Kadir, her geleni Hızır bil" diyerek saygıda kusur etmememize dikkat çekmişlerdir.

Hayatımızın her anını Hakkın rızasına uygun davranışlarla değerlendirmemiz ve yaşadığımız her geceyi Kadir Gecesi gibi ibadet ve taatla geçirmemiz temennisiyle sözlerimi noktalarken

idrak edeceğimiz Kadir Gecesi'nin cümlemize fevz-u felâh ve saadet-i sermediye vesilesi olmasını niyaz ediyor, kandilimizin kutlu, geleceğimizin umutlu ve yaşantımızın umutlu olmasını dileğiyle muhterem heyetinizi sevgi ve saygıyla selamlıyorum."

Dr. Ateş, huşû içinde dinlenip, gözyaşları arasında noktalanan bu yönlendirici konuşmasından sonra, toplantıya katılanların Ramazan ayı içinde okudukları 110 hatm-i şerifin duasını yaparak sevabını rûh-u Resûlullah ile enbiyayı izâmın, din ve devlet büyüklerinin ruhlarına ve bu hatimleri okuyanların niyet ettikleri yakınları ile YOYAV'lılardan ebediyete göçenlerin ruhlarına bağışladı.

Hatim duasına katılanlardan başka bir grup.

Maden Şehitlerine Yardım ve Dua

Dar ve zor günlerde yekdiğerinin yanında, yakınında ve yardımında olmayı ilke edinen milletimiz, deprem, heyelan, sel, fırtına, yangın, maden kazası ve benzeri tabii afet ve felaketlerde yek vücut hâline gelip kucaklaşmakta, kaynaşmakta ve üzüntülerle sıkıntıları paylaşarak yaraları sarmaya ve acıları azaltmaya çalışmaktadır. Bu cümleden olarak Manisa'nın Soma İlçesi'nde meydana gelen ve 301 işçimizin hayatını kaybetmesine yol açan maden kazasında 77 milyon vatandaşımız, facianın elemi kalbinin derinliklerinde hissetmiştir. Yapılan bazı tartışmalara rağmen devlet, millet el ele vererek maden şehitlerinin yakınları ile yaralananlara yardım elini uzatmıştır. Yapılan yardımların koordinesi ile ilgili olarak Başbakanlıkça yayımlanan genelgede belirtilen kampanyaya Yoksullara Yardım ve Eğitim Vakfı (YOYAV) da bazı mensupları ile dostlarından derlediği 7.605.00 (yedibinaltıyüzbeş) TL. ile katılmıştır.

Bu vesile ile düşüncelerini dile getiren YOYAV Genel Başkanı Dr. İbrahim Ateş, yaptığı açıklamada şunları söyledi:

“Yardımda yarış, toplumda barış, Hakk’a yakarış ve halka varış ilkeleri istikâmetinde yürüte geldiği hayrî, sosyal ve kültürel hizmetlerini 25 yıldır sürdüren YOYAV, Soma’da meydana gelen

Dr. İbrahim Ateş

maden faciasında hayatını kaybeden maden şehitlerinin yakınları ile yaralananlar için başlatılan yardım kampanyasına mütevazî miktarda katkıda bulundu. Bazı mensupları ile dostlarından 94 kişinin katılımı ile sağladığı 7.605.00 TL.yi açılan hesaplardan T.C. Ziraat Bankası Ankara Kamu Girişimci Şubesi’ndeki 5555555-5099 nolu hesaba 26 Mayıs 2014 Pazartesi günü yatırdı.

Katkısı mütevazî ama katılımı anlamlı oldu. YOYAV, orta halli bir vakıf. Türkiye’de 4781 kadar yeni vakıf var. Bunların bir kısmı küçük vakıf olmakla birlikte, içinde imkânları büyük olan vakıflar da var. Vakıflar Genel Müdürlüğü’nün öncülüğünde bir yardım hareketi organize edilmiş ve her vakıf en az YOYAV’ın yaptığı kadar katkıda bulunmuş olsa idi 36.359.505.00 (otuzaltımilyonüçyüzellidokuzbinbeşyüzbeş) TL. kadar yardım sağlanmış olurdu. Bu da felaketzedelerin yaralarını sarmaya önemli bir katkı olurdu.”

YOYAV ayrıca, 13 Mayıs 2014 Salı günü maden ocağı faciasında hayatlarını kaybeden maden şehitleri için okuttuğu 5 hatm-i şerifin duasını, 15 Mayıs 2014 Perşembe günü öğle namazından sonra çok sayıda öğrenci ve üyelerinin katılımıyla gerçekleştirilen toplantıda yaparak sevabını ruhlarına armağan etti.

Örnek Birliktelik

YOYAV Genel Başkanı Dr. İbrahim Ateş, geleneği bozmadı ve YOYAV'lı kardeşlerini bu yıl da İncek Ahlatlıbel'deki bahçesinde ağırladı. Bir eğitim ve öğretim dönemini daha başarı ile noktalamanın sevinç ve saadeti içinde 14 Haziran 2014 Cumartesi günü 60 kişiden oluşan öğrencilerine ikram ettiği kahvaltıda onlarla bir araya gelmenin mutluluğunu yaşayan Dr. Ateş: "Böylesi birliktelikler, kardeşliğin kıvamında ve dostluğun devamında etken olan önemli birlikteliklerdir" dedi.

Başkent Ankara'da yağışlı günlerin yerini güneşli günlerin aldığı ve ortalığın ısınmaya başladığı sıcak bir günde, rengarenk çiçeklerle güllerin göz kamaştırıcı güzelliği kadar, misafirleri mest eden iğde ve hanımeli kokusunun hâkim olduğu güzel bir ortamda bir araya gelmenin mutluluğunu yaşayan YOYAV'lılar, dinlenip yorgunluk gidermenin tadını çıkardılar.

Misafirlerini memnun etmenin sevinci içinde duygularını dile getiren Dr. Ateş, yaptığı selamlama konuşmasında şunları söyledi:

"Davetimize icabet ederek bahçemizi şerefliyorsunuz. Haz ve huzuru içinde hepinizi hürmet ve muhabbetle selamlıyor, bu örnek birlikteliği gerçekleştirmemize katkıda bulunmanızdan dolayı takdir ve teşekkürlerimizi arz ederek hoş geldiniz, safalar getirdiniz, bizleri memnun ettiniz, Allah da sizleri memnun etsin diyorum."

Düşünce dünyamızı aydınlatan değerli mana büyüklerimizden Süfyân-ı Sevrî Hazretlerinin dediği gibi: "Aynı sofrada yemek yiyenler, aynı memeden emenler gibi kardeş olurlar." Üyeleri, öğrencileri ve davasına destek veren dostları ile büyük bir aile olan YOYAV ilimde, ibadette ve hizmette birliktelik olmanın yanında gezip görmede, dinlenip yorgunluk gidermede ve benzeri güzellikleri paylaşmada birlik ve beraberlik ruhunu yaşatıp yansıtmaya özen gösteren güzide bir kuruluştur. Düzenlediği kurslar, konferanslar, paneller, seminerler, sohbet toplantıları ile yürüte geldiği hayrî, sosyal ve kültürel hizmetleri geliştirerek gerçekleştirmenin gayreti içinde olan bu kuruluş, tertiplemediği toplantılar, anma ve kutlama programları, yaptığı yardımlar, verdiği iftarlar ve sunduğu ikramlarla mensuplarını bilgilendirmeyi ve yekdiğeri ile ilgilendirmeyi hedeflemektedir.

Bugün, yirmi beş yıldır gerçekleştirdiği örnek birlikteliklerden birini daha sergileyerek, birbirinin halinden haberdar olup, sevinç ve üzüntülerini paylaşmalarına vesile olacağı bu tür güzellikleri yaşatarak onları motive etme cihetine gitmektedir.

Bu inanç ve anlayışla sizleri ağırlamaktan duyduğum mutluluğu ifade ederek teşekkürünüzden dolayı hepinize teşekkür ediyor, saygılar sunuyorum."